

Jedeme k moři *LIVE*

Účastníci Kololodi

kresby David Vávra

Tolik jsme o TOBĚ slyšeli! Mnohokrát TĚ hledali! Byli jsme na TEBE tolikrát upozorněni! Když jsme si TI blížili, opatrně jsme se přitom rozhlíželi! Nechtěli jsme o TEBE přijít! Kolik jich si TĚ už před námi našlo? A pak... pak se to stalo! I my TĚ konečně našli! To potěšení a radost se nedá popsat! Ty jsi nás posunul vpřed! Už jsme věděli, jak ne TEBE! A pak se to opakovalo! Ještě párkrát jsi nám udělal radost! Nikdy na TEBE nezapomeneme a také kvůli TOBĚ se na Kololod' vrátíme.
Díky „Bode G“.

(vyfoceno: Chorvatsko, Vis, Komiža, Put Benediktinaca, 15.05.2017, 13:17 hod)

Josef a Ivana Albertovi

Originální cesta: S českými Chorvaty i chorvatskými Čechy na Jadran

Nejen po stopách nedávno vydané knihy mnohostranného umělce Davida Vávry *Jedeme k moři* jsme vypravili ve dnech 10.–22. května 2017 originální cestu k Jadranu. Autor knížky se osobně ujal ideového vedení cesty a otevřel výstavu svých pastelů v Daruvaru, „hlavním městě“ české národnostní menšiny v Chorvatsku.

Císařovy národy znovu na cestě

Dvacetičlenná skupina pro cestu byla vybrána převážně z Čechů žijících v Česku, kteří mají pevný vztah k Chorvatsku a na akci se tvůrčím způsobem podíleli. Mezi cestujícími byli i zástupci některých dalších národností bývalého Rakouska-Uherska, třeba slovenský Maďar a vídeňská Češka. Cesta probíhala salonním autobusem, podle pravidla Oldřicha Janoty „I cesta může být cíl“. Během tří dnů cesty k moři a pak při návratu skupina projela šest států, všechny na území naší bývalé společné monarchie.

Čeští Chorvati a chorvatští Češi spolu

V jihomoravské Jevišovce, středisku chorvatské menšiny, čekalo skupinu sympatické přijetí původ-

ními místními Chorvaty, degustace místních vín i procházka po chorvatských stopách. Tu vedla Lenka Kopřivová, místopředsedkyně sdružení občanů chorvatské národnosti. Na další cestu přistupují dvě zástupkyně chorvatské menšiny na Moravě. Po cestě přes Vídeňský les i maďarskou pusztu dorazí dalšího dne pestrá společnost do Daruvaru, kde se situace zrcadlově opakuje: po pohostinném přijetí Libuší Stráníkovou, předsedkyní svazu chorvatských Čechů, ochutnávce místních vín a noci v lázeňském hotýlku byli na další cestu přibráni dva příslušníci české menšiny v chorvatské Slavonii.

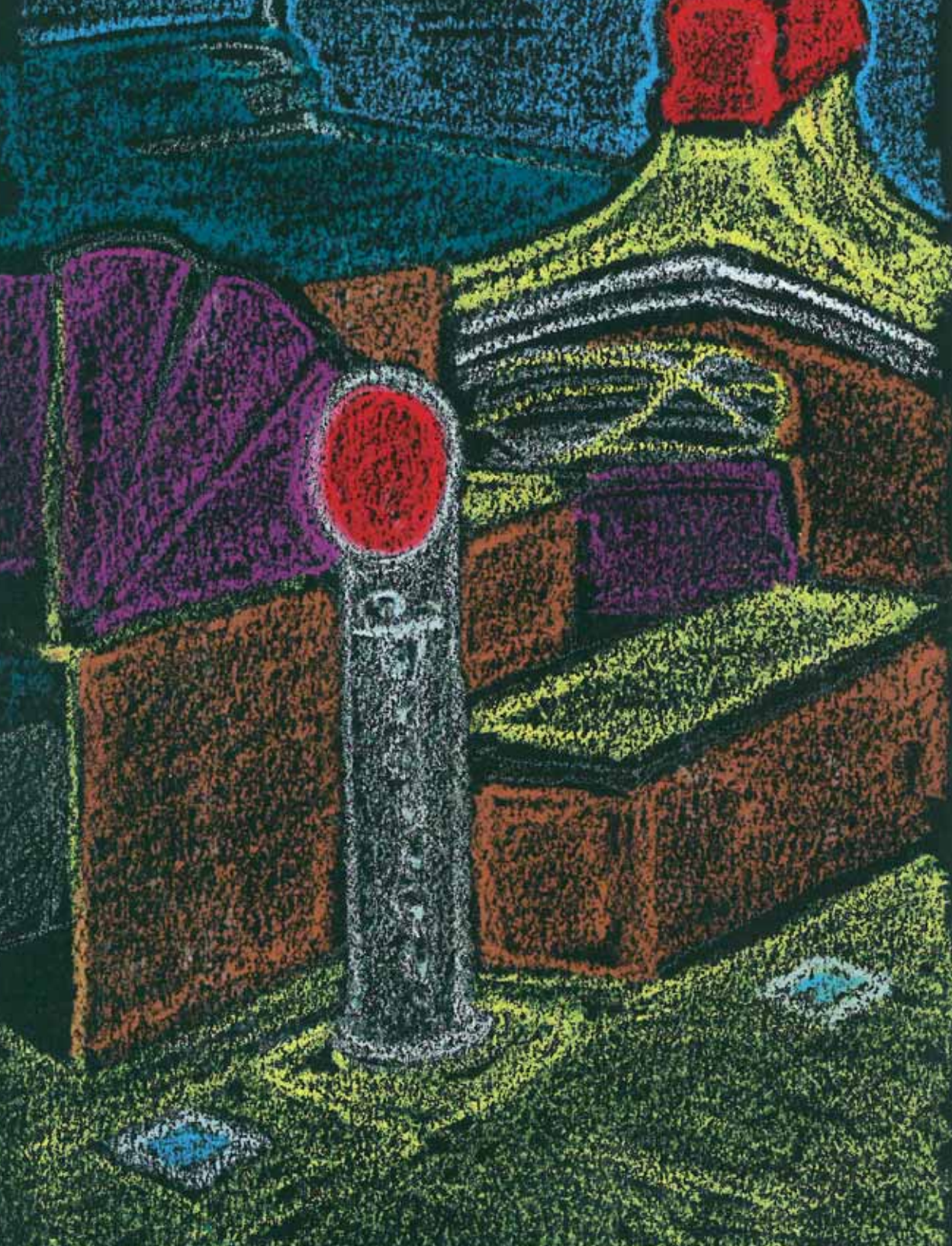
Plující tavící kotlík

Po další cestě bosenskými kaňony, architektonické procházce po českých stopách v Sarajevu vedené Davidem Vávrou a setkáním s českým velvyslancem Jakubem Skalníkem na pravé bosenské večeři autobus zamířil do jadranského přístavu Makarska, kde se všichni nalodili na tradiční stoletou jadranskou loď *Silva* a vydali se na společnou týdenní kolodní plavbu – kombinaci pobytu na lodi a cyklistických výletů po ostrovech Korčula, Vis, Hvar a Brač. Druhého večera loď navštívila spisovatelka Blanka Čechová a přečetla ze svých knih, v nichž zrcadlí svoji zkušenost s česko-dalmatskými vztahy a životem ve smíšené rodině u Jadranu. Chorvatský kapitán lodi Ante Vuković se svojí posádkou a typickými dalmatskými pokrmy a nápoji dobré atmosféře

zdatně přihrávali. David Vávra během cesty i plavby získal inspiraci k dalším téměř třiceti pastelům na černém podkladu, jež improvizovaně vystavil ještě v přístavu Makarska na lodi *Silva* před vyloděním skupiny, a které jsou součástí této pamětní knihy. Byla to cesta nejen ze severu na jih a zpátky, ale i napříč staletými vzájemných vztahů a sdílených osudů Čechů a Chorvatů v rámci našeho bývalého společného státu. Osudy menšin obou národů zakotvené mezi většinou toho druhého; nikoli virtuální, ale opravdová setkání stvrzená sklenkou místního vína i společnou týdenní plavbou. Živé i němé vzpomínky na naši minulost, nové vztahy pro budoucnost, vpravdě lidský rozměr česko-chorvatské vzájemnosti.

Cestu organizovala cestovní kancelář Geotour. Salonní autobus vypravila dopravní firma VegaTour. Loď *Silva* vedl její majitel, kapitán Ante Vuković, potomek starého námořnického rodu.

V Praze 24/5/2017
Zdeněk Kukul (Geotour)

Až oschnou nám slzy

Až oschnou nám slzy
zpevní se nám hlas
vzpomenem si brzy
hrvatského slunce jas
Jevišovka sličná
hrdý Daruvar
Praha zdaleka ne pyšná...

Dříme v nás snad svár?
Kdeže sváry, jaká pýcha?
Už i osel si to hýká
Jaro léto podzim zima
Graševina graševina
Pardálové do sedel
A kdo že to k moři jel?

Adam Ante
Blízcí naši
Češi
Daruvarští
Fakýr chybí
Geotour a Graševina
Hanky obě milé
Ivana a
Jany taky, Jarmila, Jan, Jakub, Josef
Klára, Kačka
Láda
Maruška a Monča
Nebe modré
Óóó
Plavac rudý, pathos
Roman
Sylva, Sklep a Staročeško
Tobiáš a Tomášové
Vlatka
Zvonko

...

A kdo že to všechno spískal?
Zdeněk!
Sláva sláva!
Hvala hvala
Dobro došli
to jsme se to hezky sešli...

Tomáš Prouza

*Neděle odpoledne po příjezdu. Znavena zdřímnu si.
V přechodu do bdění zaslechnu smích zpovzdálí.
Napadá mě, kdo se to zas hezky směje na palubě,
že by Ivana, Josef, Monika, David? Nebo snad Dan
zase vymyslel nějakou jemnou kulišárnu?
Ztrácím se v čase a jako každý den chci rozeznat
zvuky, které propouštějí tenké stěny Silvy a vytahuji
mě ven k novým sdíleným zážitkům.
Po chvíli rozeznám tu alchymii tónů, sousedi mají
oslavu na zahradě a možná i pes se přidal štěkotem
do akordu.*

*Aha, zklamána, byl to vše jen sen,
cesta do Jevišovky, Daruvaru, Sarajeva, šplouchání
moře, Ante kráčící po palubě, zakuklený Joffrey
de Peyrac v modrých teplákách, usměvavý Srdjan
nesoucí voňavou krmi štěbetavým ptáčátkům těsně
přimknutých na lavicích určených k rotaci, Zdeněk
třímající pevně zvon, zastrčený lehce dolů ze schodů,
udávající v salónu pokyny vstříc našim novým dobro-
družstvím, Tomáš čekající na dvě opožděné cyklistky,
ochutnávka vína u Bartoloměje a návrat ztracené
dcery do Hodonic...*

*Slyším teď již zřetelně ten chladný, neznámý smích
zpovzdálí.*

Nepatří ani našim novým přátelům zdaleka, je pozdní
večer dvacátý první máj Adame! Vlatko! Zvonku!
Kláro! Jarmilo!

*Nechce se mi vylézt z postele, ne, ještě chvíli chci
zůstat v napojení na nádherný „sen“, co se mi zdál.*

Letím na kole z kopce a nechám se ovívat větrem,
skočím do moře, spojena s živly. Potkáme se dnes
s přáteli nahodile a nečekaně v kavárničce? Opřená
kola jsou onou stopou pro kololodního stopaře.
Společně jedeme na raftu na řece Cetině a užasle
hledím skrz čistou vodu na hluboké dno a komihající
se ryby, sleduji, jak Vinnetou skáče ze skály.
Milované průzračné, modrozelené moře, bizarní tvary
skal, staré kamenné domy v překrásných přírodních
scenériích, kamenné zidky, rozkvetlé květiny, paleta
barev, zelená obří ještěrka, peka, milí oslíci, omamné
vůně!

Chorvatsko tuto obvyklou konstantu většinou
splňuje, my jsme však dostali mnohem více.
Sdílenou radost, štěstí, sounáležitost, nová přátelství,
pocit lidské blízkosti, bytí v přítomnosti ve spojení
se vším kolem nás.

*Zatím ještě nechci vstoupit do reality všedního dne,
ještě chvíli si podržet atmosféru kololodi a všech
zúčastněných je mým přáním.*

Nehmotná substance, co se již nebude v této
jedinečné podobě nikdy opakovat, ale my si ji
otiskneme do hloubi duše.
Opravdu moc vám všem a Monice děkuji za přemilou
společnost.

Hanka alias Erika Fundová
jinak nově Hana Noka

Jedeme k moři s maturitou LIVE

Oukej, takže Antoni Tápies, to je ten co dělal hlavně
asambláže, sláma, písek nebo materiály v rozkladu,
jasný, vim, to už bych měla umět...

Co? Brífink?

Oukej, tak se rozhodnu podle toho, jaká bude cesta.
„Marie! Dělej, pojed. Budeme se hodně zastavovat,
fakt! Budu tě zkoušet, co chceš zopakovat?“
Prosim, ať si vytáhnu 22.

„A vykoupeme se tady, nebo popojedem a vykoupem
se až tam? Víš co Marie? Vykoupeme se tady i tam.“

...

„Tady se zastavíme a dáme si víno, ne?“

Moholy-Nagy, teorie, co po nás Fred chce u tý divný
otázky, Bauhaus, dobře, dobře...ne, nic nevím.

„Marie! Počkej! Tady je to hezký, pojďme se tu
vykoupat!“

Jestli si vytáhnu zaalpskou renesanci, tak končím!
Jasně, takže Masaccio, ten první začal zkoumat
perspektivu. Sakra, co je tohle? Nee... jo jasně,

to je 10., to už bych přece taky měla umět...Oukej,
tak si přečtu ještě jednu otázku z francou...

„Marie! Tak já už mám domalováno! Jedem!“

Nesmim si vytáhnout politickej systém Francie!
Prosim ať už je to za mnou, prosim ať už se můžu
opít...

Marie Vávrová

Milí přátelé a spolucestující,

jsem moc ráda, že jsem se mohla zúčastnit tak pěkného a zajímavého výletu do domoviny mých dávných předků. První setkání v Jevišovce bylo velice přátelské a milé, byly jsme s Klárou přijaty do společnosti trénovaných cyklistů srdečně, i když jsme kolo s sebou neměly. Cesta autobusem se salonní úpravou pomohla k dalšímu seznámení se s účastníky této výpravy za poznáním Čechů žijících v Daruvaru. Prožily jsme s Vlatkou dlouhé procházky s dokonalým výkladem o všech kulturních a historických památkách, které jsme navštívily. Sarajevo na mě působilo svým orientálním kouzlem a zároveň národní hrdostí, kolik krásných staveb zde vystavěli čeští architekti. Chorvatsko je země, kde jsou milí lidé, moře krásně čisté, i když bylo ještě docela studené. Ostrovy, které jsme poznali, nám ukázaly pohledy z výšky hor na celé okolí, byla to úžasná podívaná. Tato aktivní dovolená člověka nabíjí optimismem a dobrou náladou. Moc děkuji.

Jarmila Leisserová

Jadranský deník hlídacího psa demokracie aneb mediální mrdka si vyrazila na Kololod'

Žádné emoce, žádné kudrlinky, jen poctivé reportování, fakta, citace a možná jen trochu fake news

Den 1. na trase: Praha – tankodrom D1 – Jevišovka na Moravě

Před nástupem do autobusu autor těchto řádek zjišťuje, že většina účastníků zájezdu se už zná. Buď patří do Sklepa, nebo k jeho satelitům či ke známým satelitům.

Autor je menšinou, která zná jen menšinu. Nálada je ovšem většinově dobrá. David jde na nádraží na kafe, Tomáš koupit opalovací krém. Vltavská kotlina zamžená, ale na Prahu den jako panna.

D-1 průjezdná. Řidiči se jmenují Petr a Petr a mají stejnokroj. Bílou košili s krátkým rukávem, černé kalhoty. Ale není těžké je rozlišit.

Jeden Petr je vytáhlý, štíhlý. Druhý je menší, podsaditý. A mají rozdělené sociální role. Štíhlý Petr mistruje Petra zavalitějšího. „Ten ti tam možná vjede, přibrzdi si,“ nabádá alfa samec kolegu.

Zdeněk potvrzuje, že postřeh o jejich sociální hierarchii je správný. S Petry už jede po několikáté, lze to tedy považovat za rovnocenné ověření ze dvou nezávislých zdrojů.

Zdeněk do palubního mikrofону informuje o organizaci zájezdu. Od některých účastníků padnou dotazy. Jakub mlčí.

Podle Káči „to na Jakuba bylo tak tak, aby si nevystoupil“. Nesnáší nic organizovaného, ani projevy. Káča je ovšem Kubova manželka, a tak to nelze považovat za objektivní informaci.

Jevišovka je hezká, se zajímavým kostelem, s dobrými lidmi a fajným vínem. Potvrzeno tím vínem. Večeříme v penzionu Pastouška v Novém Brodu nad Dyjí. Navzdory názvu luxus. A také už jsme všichni kamarádi. Nocleh v pravý čas. Potvrzeno dalším vínem.

Když mě Hanka pozvala před Vánocemi na Kolodol' Silvu, tak jsem váhala. Na kole sice jezdím ráda ale po městě nebo po rovině třeba kolem Balatonu nebo Neusiedlersee. Nejsem žádný velký sportovec i když v naší rodině asi ten největší.

Pak jsem si řekla ale co, pojedu. Zní to zajímavě a vyberu si nějakou trasu podél moře, hezky v klídku, protože spojení moře-ostrov ve mně podvědomě evokovalo rovinku a ať si ti šílenci pachtí do těch krpálů sami. Já si v pohodě strávím den popojížděním, koupáním, dám si tu kafičko tam zmrzlinu, budu si číst ve stínu. To jsem si myslela i přesto, že už jsem na některých z těchto ostrovů byla ale s autem nebo z lodě člověk tu kopcovitost tak nevnímá. A ejhle, jaké to překvapení, když jsem zjistila, že i mne to nemine.

Na prvním brífinku jsem byla postavena před

skutečnost, že není jiné cesty, než se plahočit do kopců. Variantou by byly ještě sportovnější kopce s šutrama, takzvané macadamy. Vida, naučila jsem se nové slovo.

Nicméně jsem statečně a odhodlaně vyrazila na první trasu po ostrově Korčula ale ještě před dorazením k prvnímu a velmi výživnému kopci jsem pro jistotu píchla. Asi jsem vyzývala nějaké božstvo, aby mě zachránilo a já nemusela dál. Naštěstí jsem byla stále obklopena ochotnými rytíři, kteří mně byli neustálou oporou. Píchla jsem totiž čtyřikrát. Díky kluci. A také na mě spolu s Hankou trpělivě čekali než jsem se zplavená a rudá dospěla na kopec. Zato jsem však byla odměněna krásnými scenériemi, vůní pínií, nekonečnými výhledy na moře a co víc, co jsem ještě nikdy nezažila rozkvetlou přírodou. Zelené a rozkvetlé louky hrály všemi barvami a voňavé růže

se plazily po kamenných domech. A k tomu chlazená graševina a veselá nálada. A také jsem byla na sebe trochu pyšná, že to nakonec docela dobře zvládám. I když musím na tomto místě přiznat, že jsem si udělala dva dny pauzičku a užívala si krás Stariho Gradu a města Hvaru, kde jsem z pevnosti mávala nahoru k napoleonské pevnosti, tyčící se v oblacích, kde jsem tou dobou očekávala některé naše hrdiny. A také, že jsem jednou švindlovala a nechala se vyvézt na nejvyšší kopec týdne autem. No a co! Byl to krásný týden. Jsem Hanka ráda, že jsi mě přesvědčila, abych jela s vámi.

Ačkoliv jsem znala jen Hanku, připadala jsem si mezi vámi jako mezi dlouholetými kamarády a tolik jako tento týden a půl jsem se už dlouho tak nenasmála.

Monika

DARUVAR

Daruvar
Žádný zmar
Pívu přikaz z chmele var
Staročeško je med dar
Však Daruvar
Má svých darů
Celý sál
Na vinicích jsou hrozny plné
A svojí barvou slunné
Zde zasadiš knoflík
A vyroste vesta
Daruvar je česká cesta
V Daruvaru jsi jak doma
Díky strejdo, chvala oma
Mámo, táto, všichni jsme
Z Praotce Čecha vinice
Zkrátka dobré pivo, děvče hezké
To jsou dary charvátské země
Staročeské

11.5.2017 autobus do Daruvaru

David Vávra

Den 2.: průlet Maďarskem až do Daruvaru

Za hranicí zjištění, že i v Orbánově mačistickém Maďarsku může být den jako panna. Slunce všude. I na bilboardech u silnice, proti tomu zákeřnému „židákovi“ Sorošovi. Ve vinařství v kopcích nad Balatonem další objev. Maďarsko není jen ta nudná, zbytečná, kukuřičná, placatá výplň cestou do jižnějších romantičtějších krajů. „To je dobré víno“, říká Láďa, který se vyzná. Lze akceptovat jako věrohodný zdroj. I na výstupu ze země jsou maďarští celníci pečliví. Monika říká, že jí to je nepříjemné. Alfa Petr je nervózní, ať prý nestojíme v uličce, že by to „Maďarům mohlo vadit“. Daruvar. Hotelové lázně jsou už opravené.

Na parkovišti jsou espézetky z Německa. Do silnice u základní školy pro českou menšinu je ale stále vytetovaný „cvet“. Po minotném granátu, jehož střeptiny podrásaly asfalt do tvaru květiny. „Hezký,“ říká číšník v kavárně, kde David rozevřel a zahájil výstavu svých pastelových jadranských obrazů. Nelze však ověřit, zda číšník rozumí umění. Nebo zda má vůbec vkus. David ve své krátké řeči zmíní daruvarské pivo. Pozor, nahatá reklama: Staročeško – Jedino hrvatsko pivo proizvedeno tradicionalnom češkom recepturom! K zájezdu přidávají se Vlatka a Zvonko. Jsou daruvarští, a přitom mluví česky jako my. Vlastně hezčejc, protože spisovně. Zvonko nepije pivo, ale přinesl hned dvě basy. Vlatka je novinářka. Budu si muset přestat vymýšlet.

Den 3.: z Daruvaru do Sarajeva a skrz noc do Makarské

Údolí Bosny a Hercegoviny jsou místy tak sevřená, že zdvihneme hlavu, abychom podle modré oblohy věděli, že je zde další den jako panna.

Historické město Jajce je plné školních výletů. Fotografují se u vodopádů. Někteří z nás také.

Velký Petr je mrzutý. Autobus s návěsem zajel příliš daleko, a prý není jak se otočit.

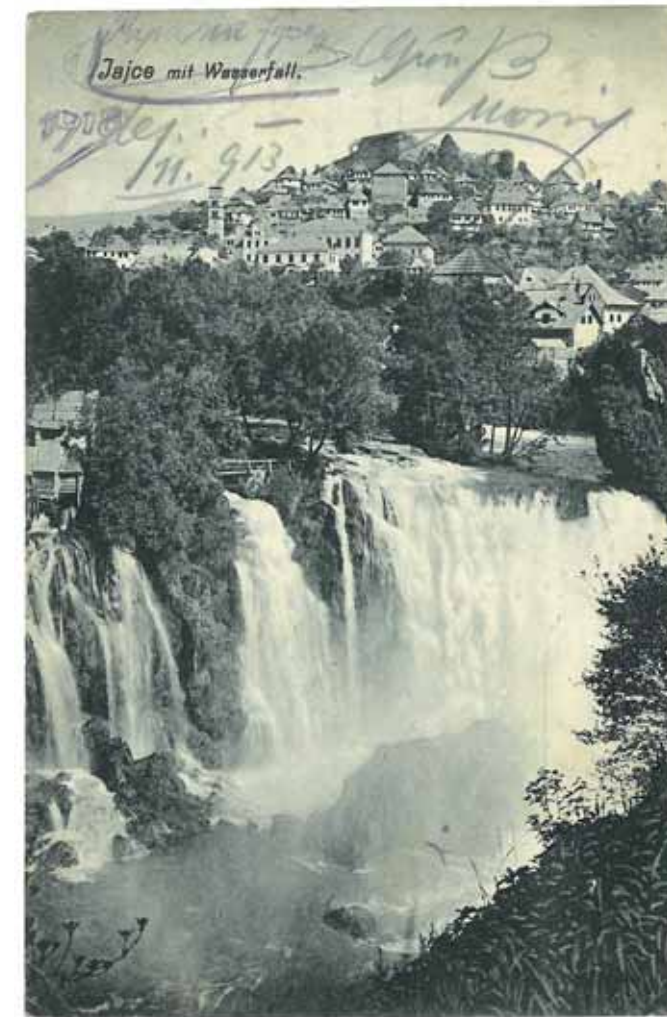
Na jaře 1992 odsud místní Srbové odešli. Na podzim se vrátili a město převzali. O tři roky později je vystřídali Chorvaté. A teď je v kavárnách pod hradem dosti žen v hidžábech.

Autobus se vytočil. Na zadních sedačkách v salónní úpravě se strhne dikuse. David hájí Kusturicu, Vlatka nesouhlasí. Hledá slušná slova. A nejde jen o jednoho filmaře.

Petr a Petr mi objasňují, jak se to má s mouchami a čelním sklem. „Zhruba do sto kilometrů v hodině se vyhnou,“ vysvětluje alfa Petr. Při vyšší rychlosti se o sklo rozplácnou. Považuju za validní informaci. V Sarajevu vede David výpravu po stopách svých Šumných stop. Pak obhlédneme nároží, kde začala 1. světová válka. Pak místo, kde na tržiště dopadl granát. Čímž vznikla Daytonská dohoda. Pak většina zájezdu končí v baru, jdou travarice, jedna za druhou.

Jen Jana se odpojila, a ztratila. Zeptala se však v hotelu, a zase se našla.

Za odměnu jí ukazují fotografické úlovky dne. Jsem hrdý na minaret svítící do tmy s českou tramvají v popředí. Janě se ale nejvíce líbí sarajevská slečna ve zlatých botách. Nelze ale ověřit, zda má Jana vkus.

Tak nám zabili Ferdinanda aneb Poslední projížďka po Sarajevu

Sarajevský atentát je osudovým historickým milníkem pro všechny národy a národnostní menšiny zastoupené na Jedeme k moři LIVE. Pravděpodobně všichni bychom v našich rodinných historiích našli nějakého předka, který buď prošel, nebo dokonce padl v 1. světové válce.

A jelikož jsme poněkud váhali, jak se TO tam tehdy seběhlo, pokusím se o malý místopisný exkurz. Dne 28. června 1914 na den sv. Víta, neboli Vidovdan, tragické datum pro Srby, kteří byli v roce 1389 poraženi Turky v bitvě na Kosově polí a významný den pro arcivévodu Františka Ferdinanda d'Este a jeho choť Žofii Chotkovou, kteří slavili 14-leté výročí sňatku, měla vyvrcholit cesta následníka trůnu a vrchního inspektora armády návštěvou Sarajeva. Arcivévoda s chotí vyrazili na cestu ráno z lázní Ilidža vzdálených asi 10 km západně od Sarajeva vlakem. Po příjezdu na sarajevské nádraží a krátké prohlídce Philippovichových kasáren přesedli do osobního automobilu Double Phaeton automobilky Graf&Stift, které patřilo hraběti Františku Harrachovi a jako 3. vůz v koloně sedmi automobilů vyrazili na cestu do centra Sarajeva. Harrachův vůz řídil Leopold Lojka. Původně měl následnický pár jet v krytém voze hraběte Boos-Waldecka, avšak vzhledem k hezkému počasí zvolili k projížďce otevřený vůz hraběte Harracha. Původní obsazení vozu znázorňuje náčrtek č. 1. Od sarajevského nádraží jela kolona zhruba desetikilometrovou rychlostí po Appelově nábřeží podél řeky Miljacky. Bezpečnostní opatření byla více než chabá, jednalo se o zhruba 120 převážně srbských policistů, tj. jeden muž na každých 100 m. Po cestě bylo připraveno 7 atentátníků z řad srbské nacionalistické organizace Mladá Bosna. První pokus o atentát spáchal Nedeljko Čabrinovič, muž číslo 3 mezi potenciálními atentátníky. Odjištěný granát hodil na vůz následníka trůnu, avšak granát z vozu sklouzl, vybuchl za autem a zranil asi 20 lidí z řad přihlížejících a posádky následujícího automobilu. Čubrinovič skočil do řeky Miljacky a spolkl jed. Řeka však byla mělká, jed Čubrinovič vyzvrátil a byl vzápětí dopaden. Po krátkém přerušení cesty kolona pokračovala po Appelově nábřeží směrem k městské radnici. Arcivévoda byl značně rozladěn a pouze na naléhání Žofie byl ochoten vyslechnout projev starosty Čurčiče. Původně se měla kolona u radnice obrátit, pokračovat po Appelově nábřeží, zahrnout do ulice Františka Josefa a projet centrem Sarajeva k zemskému muzeu. Po předchozích událostech bylo rozhodnuto, že proti původnímu plánu bude kolona pokračovat zpět stejnou cestou po Appelově nábřeží k sarajevské nemocnici, kde chtěl arcivévoda Ferdinand navštívit ty, kteří byli zraněni během exploze granátu vrženého prvním atentátníkem. Osudovou chybou však bylo, že se tato informace nedostala k řidičům včetně Leopolda Lojky. Pro zpáteční cestu se změnilo pořadí

automobilů, Harrachův vůz jel tentokrát jako druhý, i rozmístění osob ve voze. Hrabě Harrach se přesunul ze sedačky před arcivévodou na stupátko po jeho levé straně, aby jej chránil před případným útokem od řeky. Nutno rovněž podotknout, že Gustav Schneiberg byl v průběhu cesty pověřován různými úkoly a nebyl ve voze přítomen ani při jednom z atentátů. První auto při cestě zpět nedopatřením zabočilo u Latinského mostu doprava do ulice Františka Josefa, 2. automobil řízený Leopoldem Lotjokou ho následoval. Lojka byl vzápětí upozorněn guvernérem Potiorkem, že má pokračovat po Appelově nábřeží. Zastavil tedy, zařadil zpátečku a začal couvat. V ten moment se objevil před obchodem Moritze Schillera (dnešní Muzeum atentátu) na rohu Appelova nábřeží a ulice Františka Josefa Gavrilo Princip, atentátník č. 6, který již celou akci považoval za promarněnou. V tu nečekaně stanul tváří v tvář svým obětem, jimiž měli být údajně arcivévoda a guvernéř Potiorek. Princip vytáhl poloautomatickou pistolí Browning M 1910 ráže 9 mm, dvakrát vystřelil a trefil Františka Ferdinanda do krku a Žofii do břicha. Jelikož Gavrilo Princip střílel z pravé strany, pozice hraběte Harracha nemohla následníka trůnu ochránit. Vévodkyně byla mrtva prakticky okamžitě, zatímco arcivévoda ještě několik minut žil. Gavrilo Princip se pokusil pozřít jed, který stejně jako Čabrinovič vyzvrátil a zbraň mu byla vyražena, takže se nestačil ani zastřelit a byl na místě dopaden. Na rozkaz barona Rumerskircha, který jel v následujícím voze, bylo rozhodnuto odjet z místa atentátu přes Latinský most ke Konaku, sídle guvernéra. Zde byli oba mrtví uloženi. Následující den byl z Konaku vypraven smuteční průvod na železniční stanici Bistrik, odkud byly rakve přepraveny k ústí řeky Neretvy, kde na ně čekala válečná jachta Dalmat, aby je přepravila do Terstu. V Terstu byly opět naloženy na vlak a po železnici dopraveny do Vídně. Eskapády kolem pohřbu arcivévody a jeho méně urozené manželky nejsou bez zajímavosti, ale již mimo slušnou délku mého příspěvku.

České stopy

Pokud bychom pouze v uvedeném hledali české stopy, tak můžeme začít hned od arcivévody Františka Ferdinanda a jeho ženy Žofie Chotkové. Oba rodiče Žofie pocházeli ze staročeských šlechtických rodů. Otec byl hrabě Bohuslav Chotek z Chotkova, matka Vilemína hraběnka Kinská z Vchynic a Tětova. Pro sňatek s následníkem trůnu nebyla Žofie dostatečně urozená, neboť nepocházela z panovnického rodu. Ke sňatku s Františkem Ferdinandem císař František Josef nakonec svolil, ale sňatek byl prohlášen za morganatický. Svatba se odehrála 28. června 1900 na zámku v Zákupích, manželé se svými dětmi žili na zámku Konopiště. Hrabě František Maria Harrach pocházel ze starého českého rodu Harrachů, jeho matka byla princezna Anna Lobkoviczová. Pro sarajevské události má význam především to, že hrabě

Harrach zdědil po svém strýci Rudolfovi Lobkoviczovi zámek a velkostatky ve Velkém Meziříčí, kde se v roce 1909 konaly vojenské manévry za účasti císaře Františka Josefa a kde se rovněž Harrach seznámil i s arcivévodou Františkem Ferdinandem. Manévry ve Velkém Meziříčí se staly osudové i pro řidiče Leopolda Lojku. Na hraběte Harracha zapůsobil během manévru svou duchapřítomností a odvahou, když se mu podařilo uklidnit koně splašené září reflektorů. Kromě odměny dostal Lojka od Harracha doporučení na řídičský kurz ve Vídni. Harrach si pak Lojku vybral jako osobního řidiče, mj. i na cestu do Sarajeva.

Lojka dostal po sarajevských událostech od císaře Karla vysokou finanční odměnu, za niž si koupil v Brně hospodu, v necelých 40 letech však zemřel na chronický zánět ledvin. Údajně do smrti trpěl výčitkami svědomí, že nedokázal atentátu zabránit.

Svůj poslední projev pronesl arcivévoda František Ferdinand před honosnou sarajevskou radnicí, kterou, jak víme, projektoval architekt Pařík.

V Čechách se završil i osud obou zmíněných atentátníků. Gavrilo Princip svůj krátký život dožil v Terezínské malé pevnosti, kde v dubnu 1918 ve věku 23 let zemřel na tuberkulózu, kvůli níž mu před tím musela být ve vězeňské nemocnici amputována paže. Obdobný osud měl i Nedeljko Čubrinovič. Rovněž Terezín, rovněž tuberkulóza. Zemřel v lednu 1916 ve 20 letech. Za specificky české lze považovat i rčení Sedm kulí v Sarajevu. Ve skutečnosti se v Sarajevu střílelo jen dvakrát. To nám ústy Švejka popsal Jaroslav Hašek policejní horlivost, která následovala po Sarajevském atentátu.

„Podivně si nebožtík Ferdinand zahrál se čtvrtým zatčeným, mužem ryzí povahy a bezvadného štítu. Vyhýbal se celé dva dny jakékoliv rozmluvě o Ferdinandovi, až večer v kavárně při mariáši, zabíjeje žaludského krále kulovou sedmou trumfů řekl: Sedm kulí jako v Sarajevu.“

Nutno ovšem přiznat, že existuje i poněkud střízlivější vysvětlení tohoto příoměru. V Principově pistolí se prý totiž našlo 5 nábojů, vystřeleny byly 2...

Hana Bartáková

Zdroje:

Martin Ježek, Pavel Trojan: Tak nám zabili Ferdinanda, Radioservis 2014

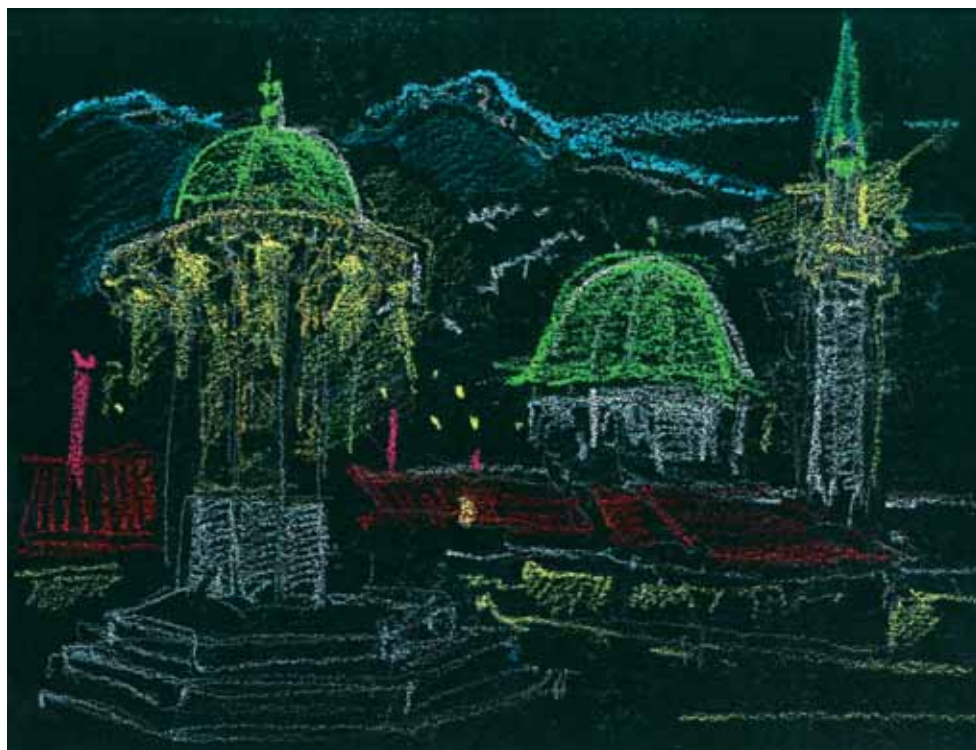
Jiří Skoupý: Šofér, který změnil dějiny, Mladá fronta, Národní technické muzeum 2017

<http://erzsebet-kiralyne.blog.cz/1406>

Ludwig Winder Rodopisná revue, podzim 2004

Poslední cesta arcivévody Františka Ferdinanda

Jaroslav Hašek: Osudy dobrého vojíka Švejka za světové války, nakl. Adolf Synek 1926

Plavuša u Sarajevu

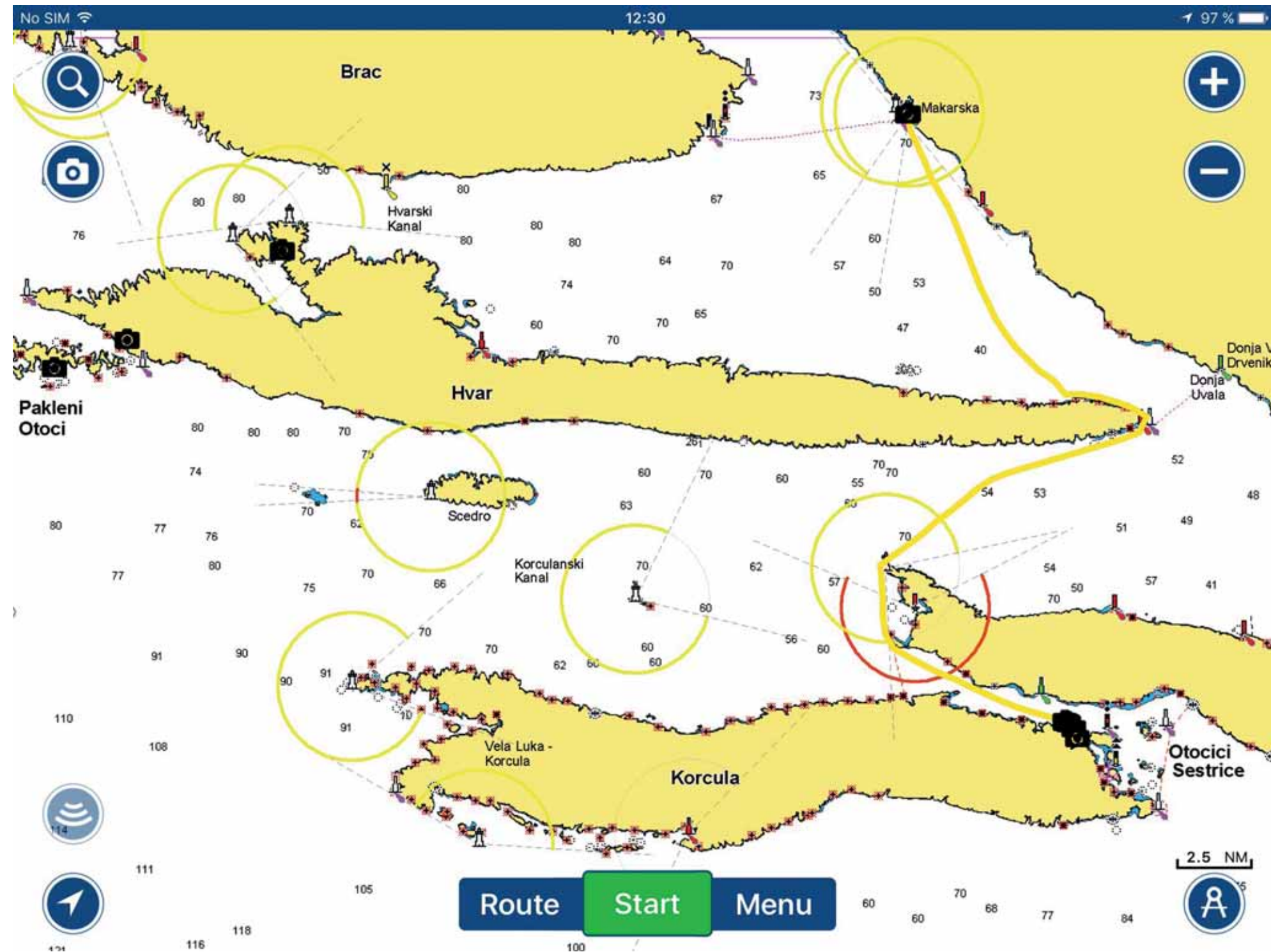
Skleněný most. První zastávka řízené prohlídky s Davidem. Vypráví hezky, ale mě to nebaví, snažím se něco zapamatovat, stopy, Pařík, v duchu si překládám slova do chorvatštiny, kterou jsem se teprve nedávno začala učit. Následuji skupinu. Opulentní večere, Sarajevska pivara, mám toho dost, je pozdě, nechci si už povídat, mizím. S naprostou jistotou zaměřím k Miljacce. Když půjdu podél řeky, narazím na autobus. Loudám se a je tu zase ten most s nádorem uprostřed a skleněným žbrdlením. Silnice se odklání od řeky, divně. Ptám se party mladíčů na cestu do kolodvora a trochu znejistím. Ukazují na protější stranu a moje pýcha ze správně složené tázací věty vadne. Tak to přeci Zdeněk říkal. Blízko nádraží. Jenže já to tu nepoznávám. Proč jen jsem šla jak medvěd a nesledovala kudy? Vzpomenu si na začátek první knihy na hrvatskom jeziku, kterou jsem nedávno přelouskala. Ztracená žena středního

věku v Bostonu. Stojí uprostřed města, neví kdo je, co tam dělá, odkud přišla a proč má na blůzce krev. Na rubu šilenství (tak se ten hrozný thriller jmenoval) ještě nejsem, spíš na rubu suza. Vytáčím Zdeňka Kukala. Hlas v mobilu mi věčně sdělí, že s volaným se nelze spojit. S žádným z čísel přítomných známých se nelze spojit. K slzám už nemám daleko. To je jebeno, řekla by Vanda, moje učitelka chorvatštiny. Ne, řekla by něco mnohem horšího. Zaměřím k hotelu Marriott, svítí do dálky a je jen pár kroků. Na recepci to vyřeším, klid, umiri se, mám na to ještě skoro hodinu, než mi odjedou. Jenže panička na recepci taky nemůže volat ven, nemá dovolu od operatora, vysvětluje. Panika. Mobil skomírá, stejně je k ničemu, v kapse nemám 10 tisíc dolarů jako bostonská zoufalkyně z románu, moje Visa má narušený pruh, tudíž bankomat nevydá nic a pas mám v autobusu. Zase vzpomenu na učiteljicu Vandu, tuhle mi říkala, že blondýny bývají glupe guske, smála jsem se. Teď už se nesměju. Zřejmě

dost zoufale se recepční ptám, co mám tedy jako dělat? Chvilku něco štrachá, doporučí nejbližší policejní stanici a pak se zeptá, jestli mám Viber v mobilu. No mám, ale nechápu, k čemu by mi mohl posloužit. Do odjezdu 30 min, jsem v loji a ona na mě s nějakou aplikací, kterou nepoužívám, protože nic nepoužívám, veškerý moderní technologie cíleně ignoruju a snažím se být zastaralá a pěstuju si to v sobě a teď mě to má zachránit od průseru? Rezignuju. Viber out je funkční, když se dosype pár eurama z Apple store účtu. A dovolám se Tomášovi, protože mi ho ta aplikace nabízí. A přijde mi naproti skoro až k hotelu a ani se mi nesměje. Nebo mu cukají koutky? Jsem šťastná, úplně opravdově, malý dítě na pouti našlo ztracený rodiče. Ptám se na vzdálenost od parkoviště. Jsme asi 200m od busu, jen jsme přešli křižovatku. Konec dramatu.

Jana Šustrová, pravá blondýna

Den 4.: ostrov Korčula, trasa z Korčuly do Vela Luky

Zápis zachycuje už večerní příjezd na Korčulu. Mnozí jdou po večeri brouzdat do starého města. Prý odsud pochází Marco Polo, ale Vlatka to lehce zpochybňuje. Možná jde jen o pastičku na turisty. V městě nelze najít sladolek. Před večerkou se kolem lodi potloukají dvě kočky. Ta bílá, nabobtnale chlupatá, vykazuje angorské geny, ale nelze to potvrdit ze dvou nezávislých zdrojů. Ráno je ve vzduchu energie nedočkávaných sportů, většina účastníků přichází na snídani

v cyklistickém. A většina si maže chleby na cestu. Jana, která v Praze provozuje incomingovou turistickou agenturu, říká, že takové potravinové balíčky od snídaně si jinak dělají jen Poláci. Maže si ovšem také.

Den je krásný, slunečný, jako panna, jen vstoupit a užít si.

Zážitky účastníků:

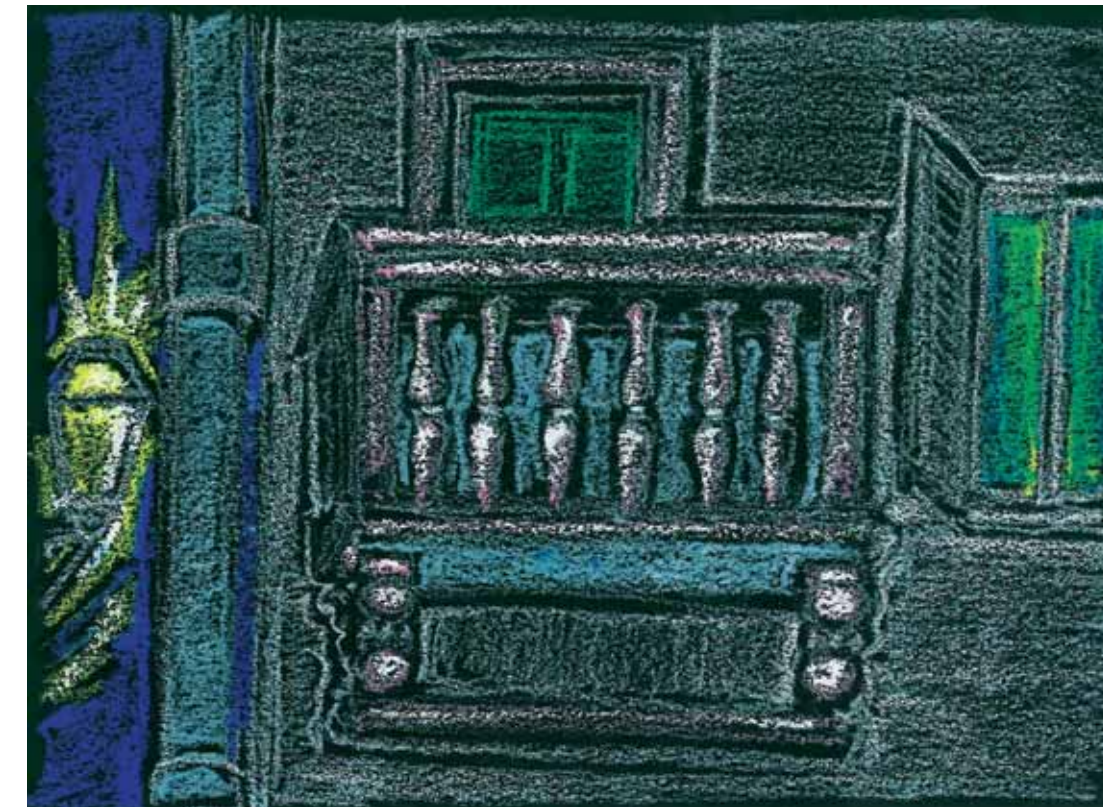
Monika, která předtím nikdy v životě nepíchla, a proto s sebou neměla duši, po hodině jízdy píchla. Josef a Iva se chtěli v Blatu najíst, ale vše bylo zavřené, v otevřené restauraci byla svatba. Ale nakonec se chytli v pizzerii.

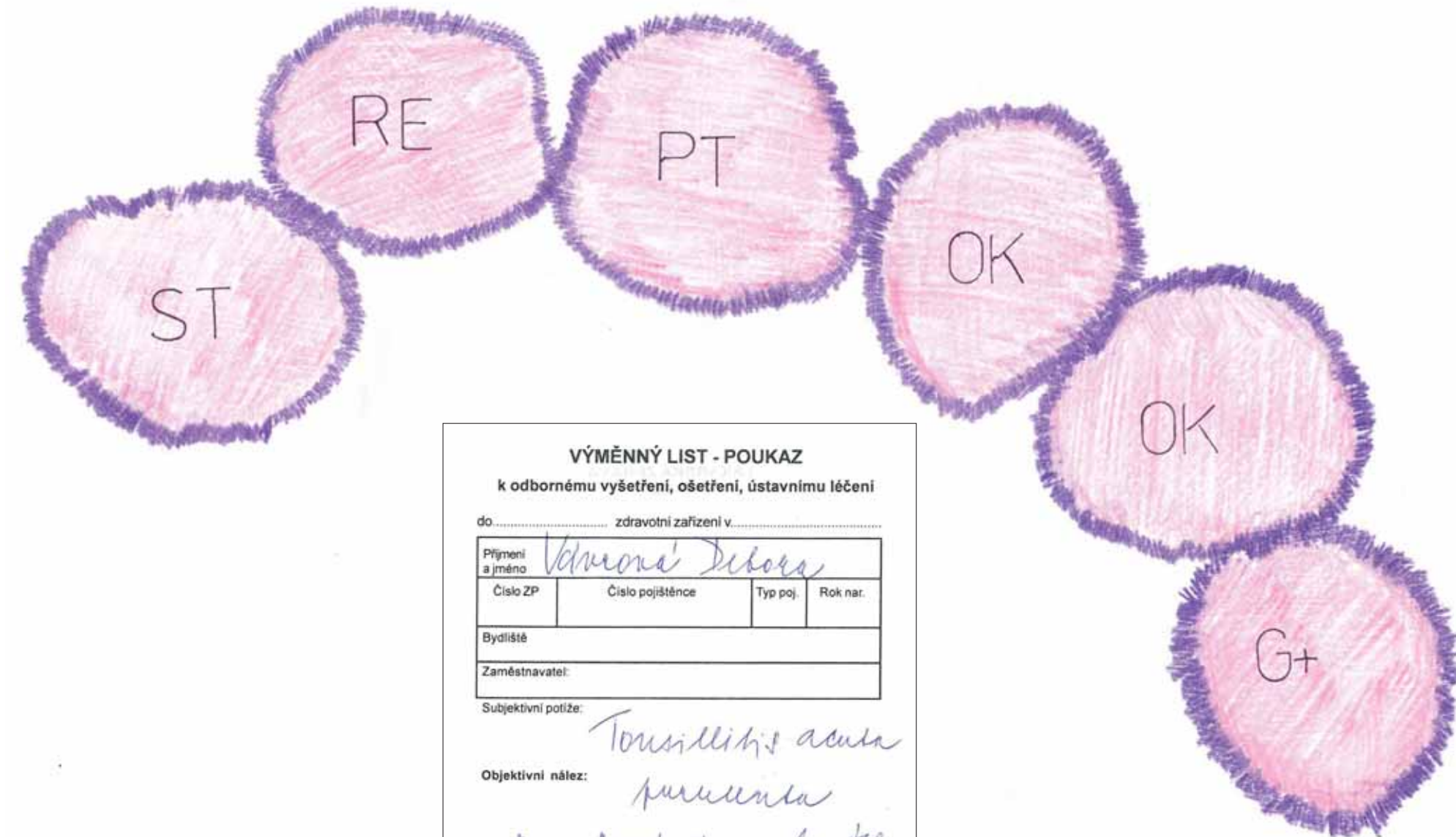
Honza, Roman a spol se koupali nazí na pláži u Prižby. Domorodci prý rozpačitě odešli. Adam se ztratil, a pak zase našel. Asi chtěl napodobit Janu.

Večer loď Silva parkuje u benzínové stanice Ina a na palubu přichází Blanka – tedy paní Blanka Čechová – provdána Pavlovič – číst ze svých knih.

Má zasloužený ohlas, a to i komerční, přivezené knihy se takřka všechny prodají. Její dcery jsou hodné a neruší.

Uléháme, na pronajaté jachtě vedle Silvy halasí Poláci. Tihle patrně nedělají potravinové balíčky od snídaně. Ale nelze to potvrdit ze dvou nezávislých zdrojů.

VÝMĚNNÝ LIST - POUKAZ
k odbornému vyšetření, ošetření, ústavnímu léčení

do..... zdravotní zařízení v.....

Příjmení a jméno <i>Valmonová Debora</i>			
Číslo ZP	Číslo pojistěnce	Typ poj.	Rok nar.
Bydliště			
Zaměstnavatel:			

Subjektivní potíže: *Touxillitida acuta*

Objektivní nález: *purulentna*

Dg: *Drd. Amoksikler 1g tot.*

Dosavadní léčba: *as & h*

Požadováno:

MUDr. Hana Bartáková
IČL: 00001894
odb. 101, 205 a 708

Datum: *11.11.2011*

LODNI CERAK
Razítko a podpis lékaře

PSNÍ 14102 © Lípová 1129, 737 01 ČESKÝ TĚŠÍN, tel. 739 20 39 20

9:41 AM on Sunday, May 14, 2017

Korčula - z města Korčuly do Vela Luka

Add a description

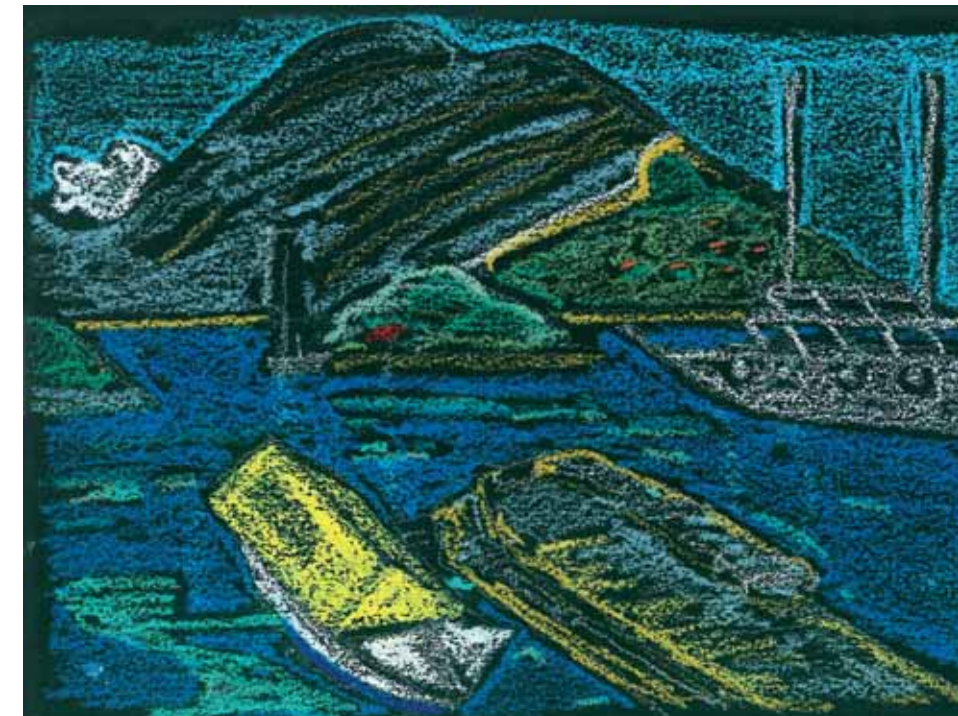
STRAVA LABS
View Flybys >

65.5 km Distance
4:18:39 Moving Time
1,119 m Elevation (?)

75 w Estimated Avg Power
1,158 kJ Energy Output

	Avg	Max	Show More
Speed	15.2 km/h	60.5 km/h	
Elapsed Time	7:40:33		

Device: Garmin Edge 500 Bike: MTB

Korčula

Kotvíme na vedlejším přístavu asi 15 minut do středu města. Je zde vidět historické opevnění, které zde místní postavili proti Turkům. Je to Dubrovník v malém. Na ošoupaných a vyleštěných kamenech v úzkých uličkách jde krásně vidět, kde je cesta stará a původní a kde musela být dlažba vyměněna. Ochutnali jsme tři vzorky vína. Dingač z dvou různých lokalit – Pelješce a Záhřebu a Sent Hill – nejlepší a nejdražší místní víno, které chutnalo po čokoládě a višních. K tomu nám chorvatská Češka povídala o své rodině a své babičce, která do zá-

kladní školy musela dojíždět dvě hodiny na oslíkovi a přes týden zůstávala „na internátě“. Na víkendy se vracela domů. Rodina si takto navzájem hodně vypomáhala. Za války, kór vmeziválečném období, nebylo jídlo a byl velký hladomor. Italové, kteří dobytvačně cestovali mezi vesnicemi, sice vyjedli všechny zásoby, ale nechali místní obyvatelstvo na pokoji. Zatímco němečtí okupanti spálili vše, co jim přišlo pod ruku. Došlo i k neúspěšnému pokusu podpálit školu plnou dětí, kterou zhatilo pět partyzánů z hor.

Klára

Naměřené hodnoty úměrně odpovídají našatým zážitkům z trasy Korčula – Vela Luka.

(naměřeno: Chorvatsko, Korčula, 14.05.2017, 09:44 – 18:20 hod)

Josef a Iva Albertovi

Den 5.: Ostrov Vis, trasa Vis – Komiža a zpět

Motor Silvy nahazuje po 6. ráno, a míříme z Korčuly směrem na Vis. Na přední palubě dostává Jana od Zvonka neformální doučování v chorvatštině. Říká výrazy z chorvatské knihy, kterou čte, ale nerozumí jim, a Zvonko vysvětluje. Prolúpati znamená, že ti šibe. Seroňo je posero.

Většina účastníků se ve srovnání s prvním dnem už zklidnila a na snídani nepřichází v cyklistickém. Den je krásný, jako panna, jen po hlavě skočit do rozkoše.

Zážitky účastníků:

Jakub, Káča, Hanka a další se koupali nazí v nejhezčí zátoce v Dalmácii. Tentokrát nikoho nevyplašili, od místního prodejce si koupili pivo. Hana pak při stoupání nabourala do borovice. Josef nelezl do bunkrů, které zde zbyly po Titovi,

protože nikdy není jisté, co tam po sobě vojáci nechali.

Tomášovi Prouzovi sežrala kočka svačinu a prokázala při tom velkou šikovnost. Vyndala ji z batůžku, rozbalila, vybrala to nejlepší, salám, a ještě se prý na Tomáše úkosem a vyzývavě koukala, když chtěl zasáhnout.

Hanka, řečená Erika byla v „Češka vila“ a cítila tam dobrou energii. Chtěla by tam dělat kurzy jógy. Místní blázen, který podle Zdeňka v minulých letech děsil pocestné torzy panenek a jiných hraček napíchanými na plotu, se prý oženil a uklidnil. Debora má angínu. Fakír napsal, že nepřijede. Večer Silva parkuje schována za velkou bílou příšerou nějaké jadranské linie. Z té obludy jde strach, ale Vis je podle Zdeňka, a jak rovněž tvrdil Tito, nejbezpečnější přístav Dalmácie. Ověřeno ze dvou zdrojů, můžeme tedy v klidu spát.

10:31 AM on Monday, May 15, 2017

Vis - z města Visu do Komiže a zpět

Add a description

44.4 km **2:58:28** **1,042 m**
Distance Moving Time Elevation (?)

87 w **930 kJ**
Estimated Avg Power Energy Output

	Avg	Max	Show More
Speed	14.9 km/h	56.5 km/h	
Elapsed Time	7:55:50		

Device: Garmin Edge 500 Bike: MTB

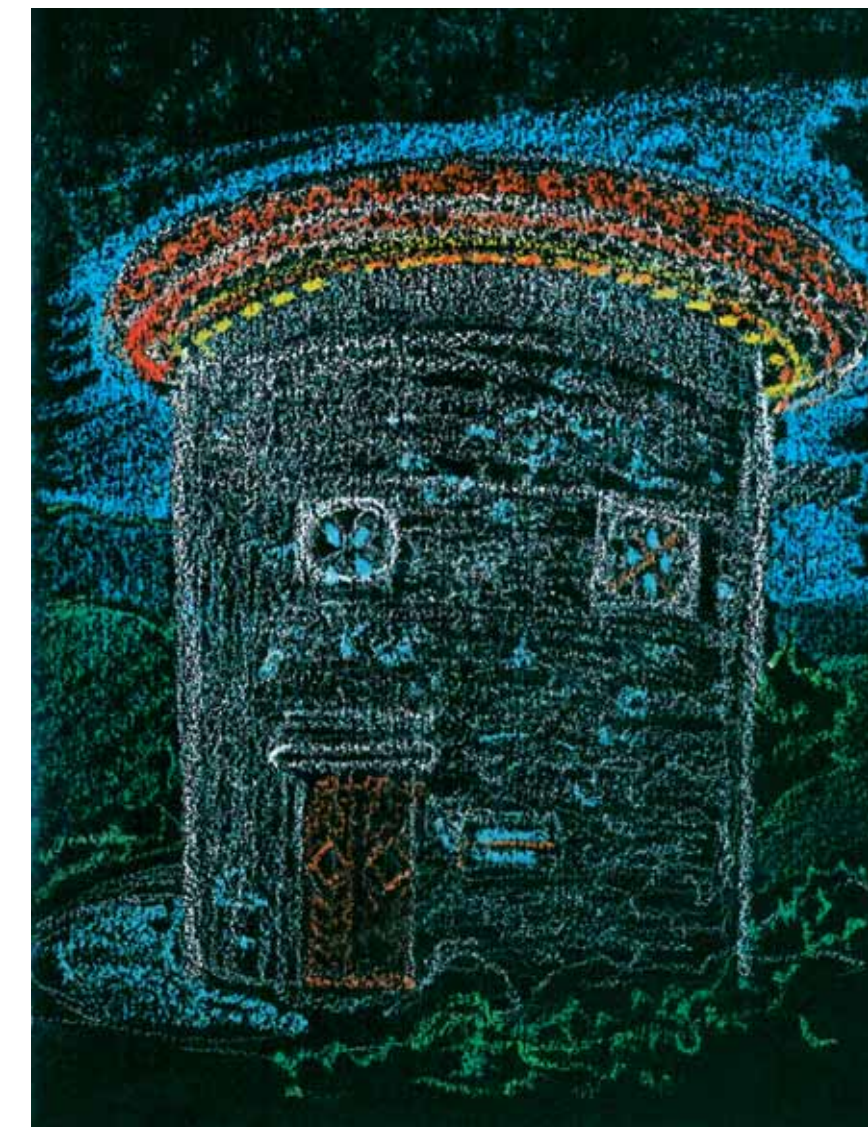
STRAVA LABS
View Flybys >

Ostrov Vis

Dojedeme do přístavu Vis, který je dobře chráněn a roztažen do stran, protože za ním jsou vysoké hory. Má asi 4 km. Na druhé straně ostrova je město Komiža, kde dlouho byli vojáci a tak zůstal zachován jeho starý tradiční kolorit. V Komiži je pirátský kostel se svojí legendou a je tam taky pramen prýšticí z hor. Na kraji ostrova je krásný maják. Na jednom z ostrůvků bydlí blázen, který má na plotě napíchaný bezhlavý panenky a plyšáky bez končetin. Už se blížíme k ostrovu. Jsem zvědavá, jak mě přivítá.

Klára

Nejdříve se mi do toho popisu cyklodne s profilem a mapou moc nechtělo, ale když jsem si pak uvědomil, že žádný obraz nebo expresivní lyrika na chorvatské téma ze mě nejspíš nevy-padne – asi jediná veršovánka, co jsem kdy složil, byl punkový text v němčině před více než 30 lety (zase ale byl relativně úspěšný, během své nedlouhé kariéry onu moji asi jedinou „skladbu“ hrávala příbramská skupina Parta brusiče Karhana), přijal jsem za svůj původní Davidův návrh a uchýlil se k následné věcně popisné prozaické formě:

Koloden druhý, pondělí 15. května 2017

Přistáváme na Visu ve Visu, do cyklistického, doplnit vodu do lahve, posádka mezitím sundává kola na molo. Zkontrolovat nahuštění, namazat řetěz a vyrazí se (zapínám měření GPS) v 10:23:47. Po objetí kusu nábřeží na km 0,5, 5 m n.m. usedáme do kavárny k ranní kávě (pauza 34 minut). Dan si kávu nedá, jede oklikou přes pevnost, připojí se před Oključnou. Po dopití kávy vyrazí skupina ve složení Jana, Tobiáš, Zvonko a já směr Komiža po šotolinách vzdáleně kopírujících severní pobřeží ostrova. Na km 2,9, 56 m n.m. odbočujeme ze silnice doprava na malou asfaltku, na km 4,1, 141 m n.m. se připojuje Dan, asfaltka se mění na makadam, a odtud to už bude pořád terén. Na km 5,9, 161 m n.m. jsem nepřemluvil ostatní k jízdě přes Oključnou (odtamtud by byl strmější výjezd) jedeme tedy dál do kopce přesypávající se kamenitou šotolinou, terénem, ve kterém Zvonko vzadu statečně běží vedle svého cestovního kola do kopce, Dan časem mizí někde vpředu a zbylí tři uprostřed se postupně sápeme pomalou jízdou vzhůru. Na km 9,9, 387 m n.m. u křižovatky cest čeká odpočatý Dan, a ještě čekáme na Zvonka, který své kolo statečně střídavě vede a střídavě na něm jede, a vydáváme se dále vzhůru šotolinou. Na km 11,3, 429 m n.m. projíždíme nejvyšším bodem úseku Vis-Komiža, a pak po sjezdu drsnou přesypající se šotolinou na km 13, 313 m n.m. chvíli čekáme na Zvonka, který své cestovní kolo musí často statečně vést i z kopce. Jana se ptá starého pána, který vedle obhospodařuje vinohrad, jak se má, on odpovídá „Jako stařec“.

Jedeme dále šotolinou až ke km 14,2, 236 m n.m., kde vidím odbočku na značenou cestu do Komiže, vyčkám na Zvonka, který své kolo i zde raději vede, a ukazuju mu, kudy se dá podle mapy pár set metrů sejít po značené cestě pěšky do Komiže, cesta dál už bude jen drsnější (pamatuji si, jak jsem ji jel před třemi roky s Michalem L. po strašné sérii defektů), a že se tam sejdem.

Na km 15,7, 112 m n.m. mjíme bez povšimnutí správnou odbočku do Komiže, a pak na km 16,5, 50 m n.m. mjíme

i nesprávnou odbočku do Komiže. Na km 17,3 na úrovni moře (GPS záznam říká 9 m pod vodou) dojíždíme na slepý konec cesty u malé zátoky, budeme se vracet, někteří z nás už raději svačí, přestávka 18 minut.

Vracíme se nahoru, cestou potkáváme Zvonka, který se domníval, že jsme jeli lepší cestou a vydal se za námi – aby pak s námi mohl projít tím nejhorším, což hned následuje: na km 18,2, 50 m n.m. přijíždíme opět k té druhé – nesprávné – odbočce do Komiže, vydáváme se po ní, divím se, co že cesta za tři roky tolik zarostla. Nezarostla, před třemi lety jsem tudy nejel (jak později zjistím porovnáním se starým záznamem). Chvillemi se dá drsně terénně jet, chvílemi tlačit, někdy je i lepší kola nést. Po čase (km 18,9, 107 m n.m.) se napojujeme na cestu, kterou jsem si pamatoval z před tří let, na niž jsme se prve nestrefili. Drsný, ale převážně jetelný sjezd, často mezi velkými kameny, s prudkými zatáčkami. Nakonec dojíždíme do Komiže, na km 21,9, 4 m n.m. v pizzerii sedí Zdeněk, přisedáme, objednáváme zasloužené pivo, vydařenou pizzu, doráží Zvonko, který celou tou pakárnou kolo musel v podstatě pronést, sedíme zde hodinu a 21 minut. Než odjedeme, odkudsi doráží Adam. Vyrazíme ve stejné, trochu roztrhané skupině z městečka nahoru po silnici, na konci táhlého stoupání (km 26,9, 236 m n.m.) se od Zvonka a Tobiáše, kteří byli kus vpředu, dozvídám, že Dan se někam odpojil, aby si vyjel na Hum. Ve čtyřech, stejně jako na začátku, pokračujeme po silnici, na km 28,4 dosahujeme nejvyššího bodu silnice, 269 m n.m., pokračujeme do Podšpilje (km 30,6, 200 m n.m.), tam mi to po 7 minutách rozmýšlení nedá a musím se odpojit a vyjet přes vesnici Žena Glava také na Hum, bude to odtud vystoupat 363 metrů po asfaltu. Přibližně na km 33,8, 515 m n.m. potkávám Dana, jak se vrací dolů, vyzývám ho, zda by se nechtěl vrátit terénem, ale silničář (a rozumný člověk) se nezapře a raději pokračuje dolů po hladkém povrchu. Stoupám dál až na konec silnice na Hum, u brány vojenského objektu na km 34,4, 563 m n.m. otáčím, a přejíždím na nižší vrchol s kaplí Sv. Ducha a s leteckým výhledem na Komižu (km 35, 545 m n.m., přestávka na fotografování 5 minut). Pak se vydávám hledat pěšinu vyznačenou v mapě, jelikož silnice na horském kole bylo dnes už dost. Kozji put od km 35,4, 547 m n.m. je překrásná stezka, která vede střídavě mezi skalkami, křovinami, nebo i po zídkách. Rozumný člověk by aspoň desetkrát slezl, já slézám asi třikrát, pětkrát padám, z toho první pád do křoví (cca km 35,6, 507 m n.m.) má za následek roztržení kalhot i toho pod nimi (nic pikantního, vzadu, někteří a některé si druhý den všimli) chvíli mi trvá vymotat se z propletence pichlavého křoví a kola a pokračuji po stezce. Nakonec zdárně dojíždím k vesnici Žena Glava, v závěru musím mezi kameny asi 40 m vést, sjezd po stezce jsem tedy zvládlu živý. Dál už povede normální cesta

začínající dvěma kamennými schůdky, na km 37,5, 250 m n.m. nasedám, na prvním schůdku jdu přes říditka na pravou stranu do kamení a zjišťuji, že jsem si ulomil přehazovačku – tedy patku, přes kterou je přehazovačka přichycená k rámu. Rozpomínám se, že jsem se v Praze asi minutu před odchodem z bytu pohrabal v servisních věcech a vzal si sebou patku náhradní, a mým tělem se namísto zmaru ze zkaženého zbytku týdne rozlévá euforie nad tím, jak jsem dobrý a prozíravý. Nějak tedy poskládám plandající řetěz a přehazovačku a bez možnosti šlapání vyrazím po silnici přes Podšpilje, Dračevo polje, je to našťestí z kopce nebo jedu střídavě jako na dětském odrážedle a na koloběžce. Od km 44,3, 110 m n.m. vyvedu kopec, na km 45,8, 168 m n.m. zase nasedám a sjíždím do Visu po hlavní silnici, která je našťestí celá z kopce, posledních pár desítek metrů po nábřeží zase jako na koloběžce, na místě jsem v 18:47:40, km 50,0, 7 m n.m.

Po večeri výměním patku, vyzkouším, a taiwanské kolo šlape (přehazuje) jako švýcarské hodinky. Při montáži se mi za ucho mohutně vykadil racek či holub, když si to jdu do sprchy umýt, dozvídám se od Vlatky, že to znamená, že mě potká nějaké štěstí, tak zatím čekám (a snažím se vyhybat černým kočkám, aby to neanulovaly).

Technikálie: GPS tracklog zaznamenaný mobilní aplikací Endomondo, (poměrně málo spotřebovává baterku), trasa pak (jelikož mapová část Endomonda se v posledním zhruba roce zbláznila a ze správného měření ukazuje podivné výsledky) přetažena do aplikace Strava, ze které pocházejí kilometry a výškové metry, a do Google Earth, odkud zase byly odečteny délky přestávek a Ujetá vzdálenost 50,0 km, nastoupáno (a tedy i naklesáno) 1348 m, celkový čas vyjíždky 8:24:23, čistá doba jízdy 4:45:21, průměrná rychlost 10,5 km/h, maximální rychlost 49 km/h, nejprudší stoupání a klesání 24,4% a -29,6%.

Samozřejmě že normálně si žádné podrobné popisy jako tenhle nedělám a nebudu to už asi ani opakovat, ale pokud jde o zapínání GPS v telefonu, tak za ty roky, co to při různých výletech, vycházkách, běhání apod. dělám, jsem zjistil, že je docela milé moci si po čase připomenout, kde jsem to onehdy byl, a při pohledu na mapu s vyznačenou trasou si třeba i po letech vybavit některé detaily.

Konec

Tomáš Metlička

9:47 AM on Tuesday, May 16, 2017

Hvar - z města Hvar do Stareho Gradu

Add a description

STRAVA LABS
View Flybys >

30.7 km
Distance

2:33:33
Moving Time

862 m
Elevation (?)

71 w
Estimated Avg
Power

651 kJ
Energy Output

	Avg	Max	Show More
Speed	12.0km/h	52.9km/h	
Elapsed Time	8:22:49		

Device: Garmin Edge 500

Bike: MTB

Ostrov Hvar s hlavním městem Hvar

Hvar je vykřičené město, kde se potají schází celebrity a lodičkou navštěvují nedaleké ostrůvky s plážemi a luxusní restaurace. Ve Hvaru je nádherný františkánský klášter se zahradou a 500 let starým tisem a unikátní malbou poslední Kristovy večere (na obraze jde vidět kočka napůl skovaná pod stolem a kousek kuchyně)

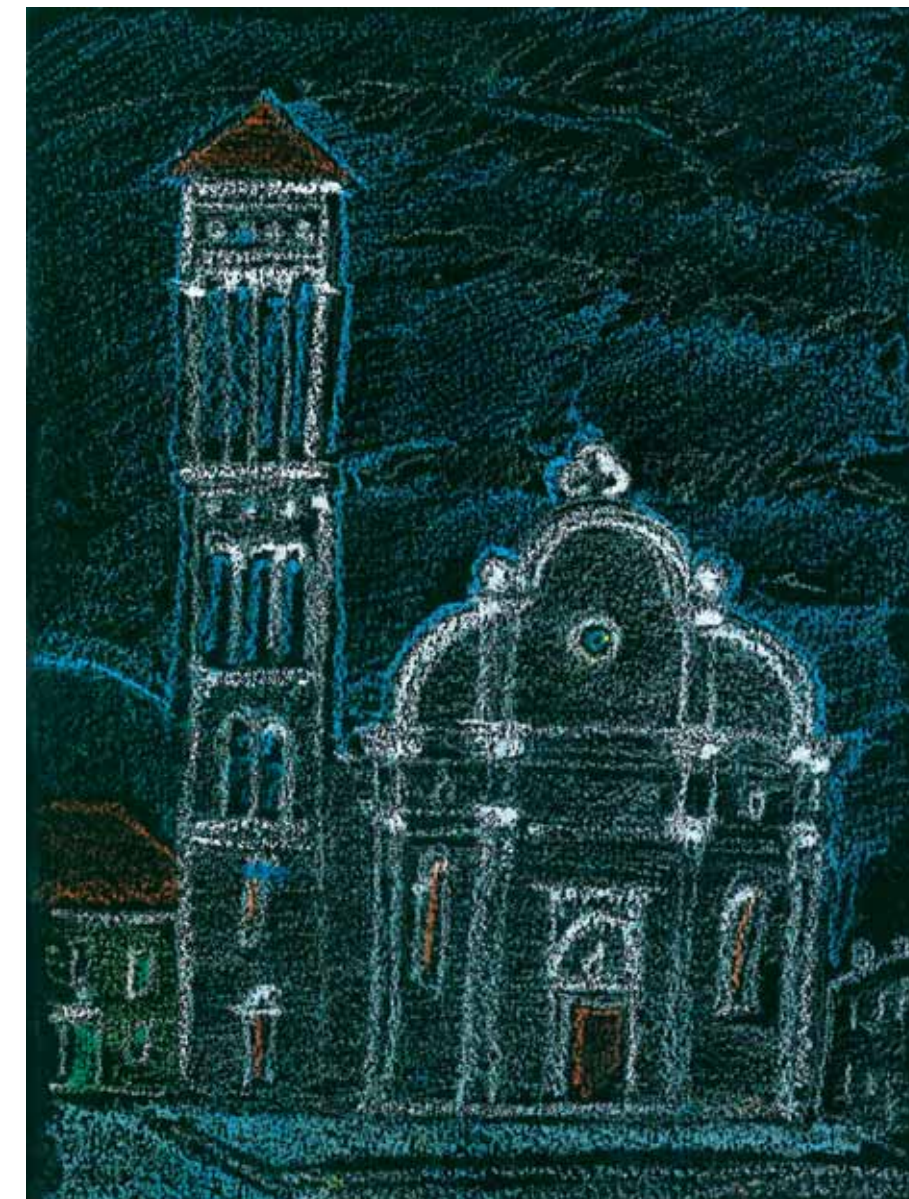
Klára

Básnička, kterou jsem si nahrála od daruvarské Češky, manželky pana historika Věnceslava Herouta:

„Na Velkej pátek, jsme se chodili na zahradu modlit a to bylo tak:

Šel pán Ježíš do zahrady,
naklonil svou svatou hlavu,
na zelenou trávičku,
na studenou rosičku,
přišel k němu svatý Petr a pravil:
co tady, pane Ježíši, děláš?
Počítám tady všechny rány, co mě židi dali,
když mě na hlavu korunu od trní stavěli,
Petře a Pavle, vemte dva klíče,
rozložte mladýmu, starýmu, chudýmu, bohatýmu,
kdo se tu modlitbičku pomodlí pátek dopoledne
a v neděli do mši svatý, ten tři dušičky osvobodí.
První otčenskou, druhou mateřskou, třetí sám svou,
Do nebe království cestu votevřenou.“

Klára

Den 6.: ostrov Hvar, trasa Hvar – Stari Grad

Mnohé z nás opět budí motor, když Silva kolem 7 vyráží z Visu směrem Hvar.

Snídaně se podává za jízdy, ale moře je neklidné, některým se více či méně zdvihá kufr. Marii více, musí se jít vydýchat.

Den je ale krásný, jako panna, jen proniknout až na dno slasti.

Zážitky účastníků:

Mnozí dobydou nevyšší bod ostrova, Svatého Nikolu. A majitel konoby v sedle pod vrcholem, pán neurčitého věku, je velmi zdatný obchodník.

Dáte si víno?

Děkujeme, pivo.

Přijde pivo, ale i lahev vína.

Dáte si víno?

Děkujeme ne...

Přibudou skleničky na víno...

A pak je jeden z účastníků poslán pro otvírák, protože sám pan domácí je po jakémsi úrazu jako přeražený a sotva chodí.

Vína nakonec udá několik lahví a ještě nás naláká, že brzy zde bude i bazén. Čímž se vysvětluje zvuk sbíječky, která u baru přes cestu drtí vápenec. Pán se rozloučí, odploží, osel, který před tím očichával cyklistické batůžky, se sytým proudem vychčije vedle jednoho z nich.

Roman, který v Praze provozuje restauraci u veverky, se po příjezdu na loď chlubí, že byl v „Konobě u kokota“.

Večer na Silvě je pak plný dárků. Účastníci dostávají džiháb značky Geotour na 28 použití a kalendář na 18 měsíců.

Přátelé, kdo to má?

A noc je přitom ještě mladá, většina účastníků jde k Bartolomejovi na víno.

Bartolomej má ve sklípku dřevěný ponk, dvě vrše, obraz Tita a sám už má trochu nakoupíno.

Do jeho vinných produktů je třeba se vpít. Láda s Janou to vzdávají, ale ostatním se to do jedné v noci povede.

Bartolomej říká, že Babiš je píča, a nemyslí tím nápoj. Bartolomejův postřeh netřeba ověřovat. To je axiom.

Odcházíme po svých, ale krokem plápolavým.

Dragačůů, dragááčůů...Ládo, Ládo, Vládo, Ládo, Jano, Vláádóóó,...Jaro, léto, podzim, zima. Čí je to vina! Graše-vina! Graševina!

Neuvěřitelná spousta breptů, skřeků, přípitků, halekaček, čtení, písní i básní nás provázela po celou dobu cesty. Až na toho Fakíra, na kterého se stále čekalo, úžasná parta. Všemuvévodil ten tvůrčí sklepácký čahoun a ihned v závěsu měl písálka Dana, co snidal pivo od rána a nepřestal, dokud ta snídaně neskončila. S grácií sobě vlastní se to snažil kočírovat sám Boss geotůřích smeček, kterému se podařil obdivuhodný kousek, a sice dát tuto neobyčejnou tlupu dohromady. Jojo, tak to bylo, každý den byl krásný jako..... No, nemá cenu se po někom opakovat a tak vypíchnu alespoň jeden.

Začal moc pěkně na lodi u snídaně s Danem. Ale pak se to po kafičku na pobřeží toho moře, co vlastně není voda, zvrtilo. Začal sadomasochistický výšlap serpentinými na Vidovu Goru, co má vrchol 780m n/m. Jak všichni víme, je to najvyšší vrh Nadranskih otoka. Takže skoro v nebi. Po polední se nezačlo jen slunce stáčet k západu, ale s ním se začlo otáčet i vše ostatní k lepšímu. Bolest svalů vystřídalo nadšení z dosaženého výkonu a zpoceně tělo začal sušit větrík při sjezdu na zasloužený oběd. K jídlu byla peka. Královská bašta. Úplné hody. Jehněčí, telecí, ba i kuřecí paličky, brambory a jiná zelenina. Vše zapečené v popelu pod pokličkou. A ta chobotnice jééé. A nesmím zapomenout na ty jehněčí játra a ledvinky zaškrčené ve svých vlastních střívkách, co se stahovaly nad žhavými uhlíky do křupavé kůřičky. Hotové Lurdy. To vše bohatě zalévané penivým pivečkem, bílým i červeným vínkem. O aperitivech, co jím říkali Orechovica, Rogačovica, Travarica a „Ta čistá“, ani nemluvě. Ty se přípitkem před jídlem a konzumací během jídla postupně přehoupili s vylepšením už tak dobré kávy až do konečného digestivu. Dokonce i všechna voda, co byla na stole, se vypila. A to bylo znamení, že je nutné se zkusit pohnout dál. Nebylo divu, že po tak vydatném obědě se tlupa rozpadla. Já a ještě další tři kusy si užíváme prudký sjezd po macadamu „velikosti ovčích hlav“ dolu do městečka Nerežišća. Tam se část tlupy kupodivu zase sešla a začalo lepení poničených duší. Někteří teda lepili kola, ale já naštěstí patřil k těm, co se snažili poopravit dušičku v kostele ... kam nás pozvaly řádové sestry. Pak ještě

focení kapličky, co jí jako zázrakem z kamenné stříšky roste borovice, a znova do sedla. Pokračujeme teď už po asfaltu zpátky na kopec. Nevím, čím to je, možná kalorie z oběda, možná již otupělost údů, možná tím, že nám slunce pálí přímo na makovice, ale to je teď jedno, důležitý je výsledek a ten je jasný. „Jsmerychlejší než naše stíny!“ Po několika kiláčích asfaltky se opět dostáváme na macadámeck. Je příjemný, moc nedrnčá, jen si tak trochu práší. Projíždíme olivové háje a najednou vyplašíme stádo ovcí. Mají dlouhé rouno jak disidentští mániči háro. Jen jedna je zrovna ostříhaná, asi Magor, co ho pustili z krímu. Cesta se hezky vlní, olivové háje s ovcema mizí a jak by řekl Zdenek, nastává „syrová krajina“. Nevím, jak na ten výraz přišel, protože jsem docela uvařený, jen zadek mám syrový jak tatarský biftek. Na detaily nedbám a jedeme pořád dál. Pozvolna začne padák skoro až k moři. Jizvy po erozi i písečné naplaveniny vyžadují plné soustředění a těžiště pěkně dozadu za sedlo. Jinak sbohem a šáteček, což se Danovi jednou podařilo. Přesto ale stíháme koutkem levého oka zahlédnout v hlubokém kaňonu na skálu přilepený klášter církve Panny Marie nanebevzetí. Děláme rychlé foto a jedeme dál. Slunce se již chystá zapadnout a po tolika hodinách jízdy a obžerství se začíná dostávat únava. Čeká nás ještě projet několik houpáko-zálivů s překrásnými výhledy. Zatím Dan se zpěvem italského gigola na rtech šlape hlava nehlava, kopec nekopec, jede pořád dál. Tomáš a já jsme mu v patách, ale mladé kníže Tobiáš nám zaostává. Houknu, že na něj počkám a zatím co se kochám pohledem do zátoky se sádkami na pražky a tuňáky, oni mizí za horizontem. Kníže dorazilo. Nechám ho trochu vydechovat a ptám se. „Fotils, co?“ Jo, a ještě jsem si dal tyčinku. Aha. Tak jedem, kluci už jsou pryč. Není divu, že toho má dost, má trochu horší kolo, ale zas je o dost mladší a když si cestou do kopečka začne stěžovat, že mu drhnou brzdy, že potřebuje dohustit a že aby mi stačil, tak musí dost šlapat. Tak využiji svých šedivých fousů, které mi dávají tak trochu právo na to, abych ho napomenul. Nemluv a dejchej, já taky musím šlapat. Ještě trocha sjezdů a výšlapů a najednou začly přibývat domečky. Konečně poslední horizont a vynořil se pohled na záliv s městečkem Milna ve kterém kotvila naše baculatá Silva. Než zapadlo slunce, stihli jsme ještě osvěžující koupel v moři. A znova papáníčko. Steak

z tuňáka na žaru s hráškovým cosi. Nejspíš pyré. Úžasný. Paní kuchařka sklídila potlesk vsedě. Po hromadné večeři se tlupa hromadně vydává na plánovanou degustaci vína k místnímu velmi zdatnému obchodníkovi ... do sklepa. K dobrému vínu se musíš propít. Tak tady to moudro platilo dvojnásob. Jana s Vládou pijí málo a tak to vzdávají hned v začátku. K tomu „dobrému“ červenému se někteří nepropili, i když se snažili, co mohli. Á jupí, čerte, už to zase jiskří. Dan skončil lapen v proutěné rybářské vrši a já se propil až k tomu nejlahodnějšímu vínu a tak se snažím vytrazit se po anglicku. Ale moc to nevyšlo. Někteří si všimli, jak se při tom vytráčení musím přidržovat stolu. To přeci nemohlo být tím vínem, to bylo jistě tím sportovním výkonem a ztuhlýma svalama. Ráno se dovidám, že přehodná „profesorka jógy“ Hanka kontrolovala, jestli jsem dorazil v pořádku domů a někde neplavu. Byl jsem tam. Pěkně stočeně a dokonce ve své kajutě a na svém bidýlku. To už já ale nevěděl, do snu se mi vkradl Fakír a pár dřevorubců, co řezali dříví a hovořili o tom, že den byl krásný jako ...

Roman Kříž

Jediná možnost, jak bezpečně svézt láhev cuvée Plavac/Merlot ze Sveti Nikola až na Silvu!

(vyfoceno: Chorvatsko, Hvar, Stari Grad, 16.05.2017, 16:48 hod.)

Josef a Iva Albertovi

Den 7., takzvaný odpočinkový: ostrov Hvar, Stari Grad tam a zpět, a pak zátoka

Některým účastníkům se hodí, že po pitce i Bartolomeje je o půl hodiny posunuta snídaně. Jsou zaslechnuty stesky o „hlavě jako střep“.

Ale co naplat. Den je zase krásný, jako panna, že už jeden neví, co s tím. Cestou nahoru se rozpustit v dalmatském slunci... a divokou jízdou z kopce penetrovat bubliny horka.

Zážitky účastníků:

Mnozí navštívili Vrbosku, která vítězí jako malebné, a zatím turistického ataku ušetřené zákoutí.

A to byl jen předkrm, po návratu a nalodění Silva vyráží do zátoky, kde je zakotvena k uvolněnému jadranskému odpolední.

Hromadné seskoky zaznamenává na kameru Tobiáš. David s Marií odplavou k předmaturitní přípravě na nevdálený břeh.

Zdeněk z moře vyleze po laně na palubu, což není triviální.

Už před pár lety jej jedna z účastnic zájezdu při této činnosti pozorovala a pak poznamenala: „No, a jednou už prostě nevylezete.“

Zdeněk se tiše trápí, kdy tento úbytek fyzických sil přijde.

Vlatka otevírá výbornou domácí ořechovici. Ověřeno všemi, kdo si dali.

Jarka říká, že u nich na Moravě do ní dávají i puškvorec.

Na přední palubě se hraje Dixit. Něco mezi karetní hrou a cikánským věštěním.

Je zprovozněn gril a na něm syčí tuňáci. Tobiáš trpí, protože má hlad.

David s Marií plavou zpět na loď, Marii požahá medúza.

Než je uplatněn ocet a jakási mast, vyraší jí pupínky.

Adam k večeři otevírá výbornou domácí švestko-hruškovici. Ověřeno všemi, kdo si opět dali.

A zase to není vše!

Po večeři tiskovka s kapitánem, s možností ponoru do strojového srdce statečné stoleté Silvy.

A pak ještě Zdeňkův „polodní prodej“ brandu Geotour. Dresy, žlutky, mapy, baťůžky..., ve slevě, a přec kvalitní.

A když se ztiší účastníci, stále jsou tu ještě slavíci.

Kteří se přes stěžně Silvy, z jedné strany zátoky na druhou, trumfují zpěvem o samičky.

Lámali jsme si hlavu, co dělají Chorvaté špatně, že nám nechutná místní víno. Slunce na Hvaru svítí 2718 hodin ročně. Je to místo v Evropě s nejvyšším počtem slunečných dnů.

O vinice se tu starají ručně, nepoužívají žádné chemické prostředky, dávají přednost menšímu výnosu hroznů, ale vysoké kvalitě. Říkali jsme si, že by měli změnit odrůdy vína? Nebo že neumí víno z kvalitních hroznů vyrobit? Když jsem si po návratu domu otevřela červené víno z vinné révy plavac mali, ročník 2011 z vinařství Dingač, chutnalo mi skvěle.

Kateřina a Jakub Krijtovi

Nazdar Zdeňku!

Omlouvám se za zpoždění, ale po kolodním zájezdu jsem hned nastoupil do festivalového tempa a jsem nestihl reagovat. Napsat něco delšího ani teď nemám čas, ačkoli jsem plánoval, alespoň posílám, když ještě není pozdě, foto sérii **Pokusu Tomáše o světový rekord v překonání Rokliny a mostu Františka Jozefa jedním tahem** na ostrovu Brač, které jsem Ti ukazoval a tady máš to v celé foto historii. „**bud' překážel osel Tomášovi nebo Tomáš oslovi a chudák chlapík musel stále sesedlat z osla a samozřejmě nakonec jsem se stal vítězem' já! – bez nároků na jeden tah..**“ Bylo tam s vámi krásně.

Zdraví: Adam

Dan 8.: ostrov Brač, trasa Bol – Milna

Ráno je moře v zátocě jako křen. Osvěžující, stoupající do nozder.

A jak jinak: den je krásný, jako panna, nad všechny metafory o touze, slasti a rozkoši, než by byl kterýkoli pisálek z Prahy schopný vymyslet.

Dorážíme na Silvu do Bolu a pak na kole směr Milna. Před mnohými účastníky se tyčí výzva: Vidova Gora, 780 metrů nad mořem, nejvyšší vrch dalmatských ostrovů.

Někdo ji zdolá cyklo, jiní, čili jiné – Vladka, Jarka a Klára – v taxi, i když podle Vladky šly pěšky. Ověřeno však jenom z jednoho zdroje.

Ale na tom nakonec nezáleží.

Základním výkonem a zážitkem dne totiž není výdaj, ale naopak příjem energie.

V konobě v Podgažulu.

Peka dvojího druhu: masová a chobotničková z darů moře.

A pro ještě odvážnější vitalac - jehněčí vnitřnosti ve svých vlastních střívkách zamotané.

A ořechovka, a travarice, a slivovice, a víno bílé i červené.... Dalmatinské bacchanálie live.

Po černé kávě se účastníci spouštějí do různých stran, někdo k borovici z kapličky vyrůstající, někdo k sádkám, kde vypěstovali tuňáky, jež jsme večer předtím zhlitli.

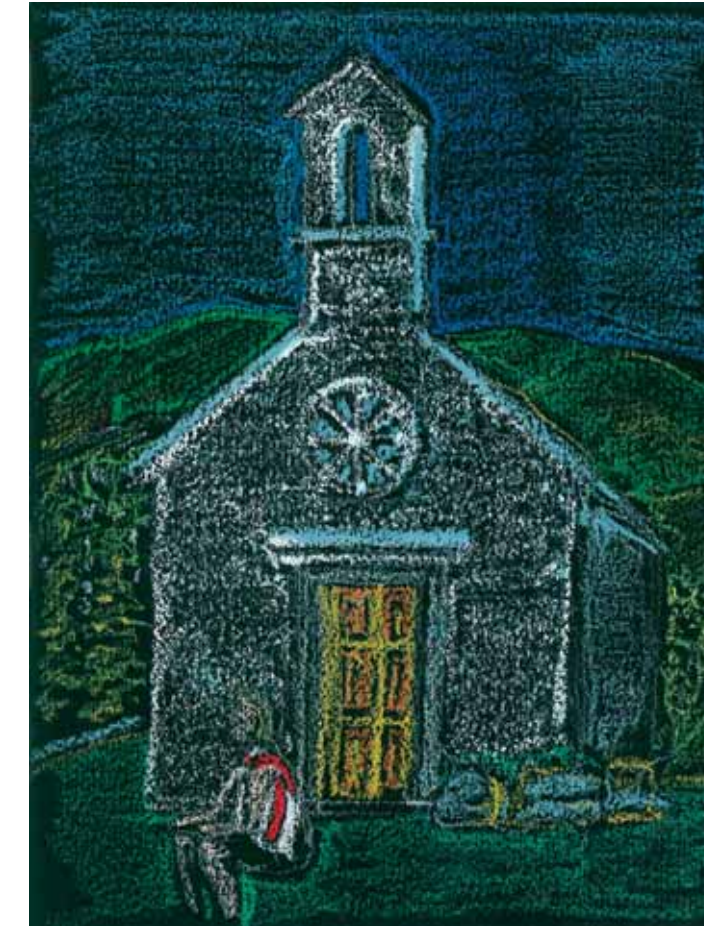
A na Silvu se pak všichni z kopců sesypem.

Zvonko, který už nás v předchozích dnech zásoboval daruvarským Staročeškem, nechává k večeri kolovat i vzorky tamního vína.

Ryba škarčina, která se musí lovit u dna, je výtečná, obědovou pekou nijak nezahanbená.

Renesanční bard Petar Hektorović, jehož verše Vlatka deklamuje, by měl z nás, účastníků zájezdů, radost. Což je ale samozřejmě ničím nepodložená spekulace, ne-li fake news.

Ale jinak, i mírný večerní smrádek městečku Milna rádi odpustíme, že Dalmácii „volíme“!

9:54 AM on Thursday, May 18, 2017
Brač - z Bolu do Milny

Add a description

STRAVA LABS
 View Flybys >

50.7 km **3:29:14** **1,064m**
 Distance Moving Time Elevation (?)

75w **939kJ**
 Estimated Avg Power Energy Output

	Avg	Max	Show More
Speed	14.6km/h	56.2km/h	
Elapsed Time	7:53:02		

Device: Garmin Edge 500 Bike: Silnicka

19. 8. 2017

Gmail - FW: Díky

Daniel Anyz <daniel.anyz@gmail.com>

FW: Díky

Počet zpráv: 2

Geotour <geotour@geotour.cz>
 Komu: daniel.anyz@gmail.com

30. května 2017 17:29

K příspěvkům od Zvonka:

From: Zvonimír Karník [mailto:zvonko.dar@gmail.com]
Sent: Tuesday, May 23, 2017 8:01 AM
To: Geotour
Subject: Díky

Drazi pratele Kololodi,

dojmi, družba, různé zážitky na cestování a ciklování byli velice zajímavé, příjemné a milé.

Zučasnit se Vaše akce jako ciklista, představitel České menšiny z Chorvatska byla mi velika čest!

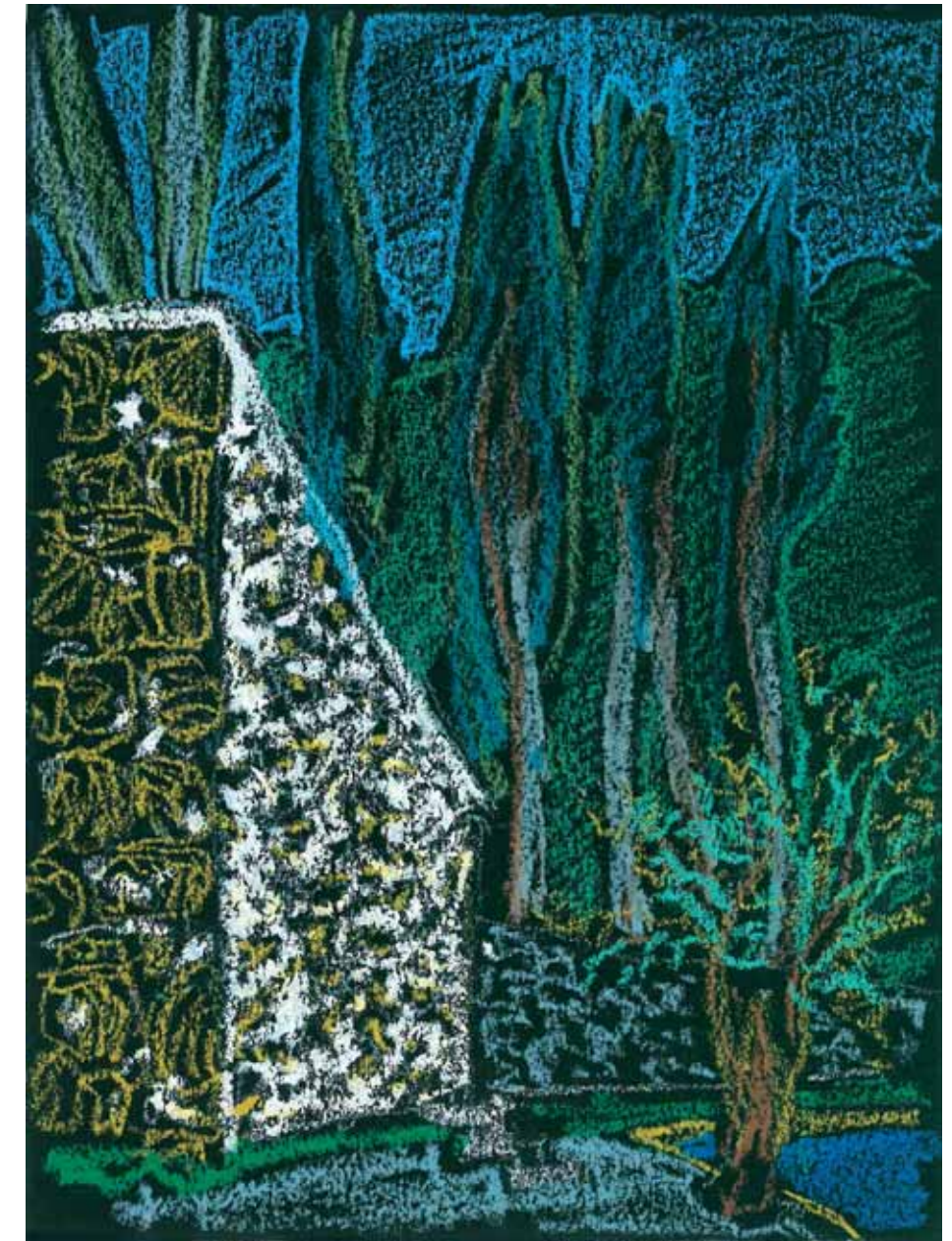
Zdravim,

Zvonko, Daruvar, HR

Geotour <geotour@geotour.cz>
 Komu: daniel.anyz@gmail.com

21. června 2017 17:29

[Citovaný text byl skryt]

Maso pod „pekou“ po česku:

Doba přípravy: 120 minut, 8 porcí

Suroviny:

0,5 kg hovězího masa

0,5 kg vepřového masa

0,5 kg kuřecího masa (či krutí, jehněčí, dle chuti)

Kořenová zelenina:

4x mrkev

3x petržel

3x cibule

8 větších brambor

6 stroužků česneku

1x svazek jarní cibulky

10 dkg anglické slaniny

4 dcl olivového oleje

čerstvé bylinky:

bazalka

saturejka

tymian

rozmarýn

sůl, petř dle chuti

Postup přípravy:

Maso nakrájíme na větší kostky cca 5 cm, osolíme, opepříme, přidáme bylinky a olej.

Zeleninu nakrájíme na větší kousky, osolíme a smícháme s masem.

Na dno vyššího plechu či pekáče dáme slaninu a směs na ni vyklopíme.

Pečeme v předehřáté troubě na 200 stupňů (na 1 hodinu překryjeme alobalem).

Dopečeme do zlatova.

Nedá to moc práce, pečeme celé hlavní jídlo v jednom.

Dobrou chuť, ahoj.

Jana Berglová

Výhledy na jadranské moře jsou krásné. Cesta na kole do kopce se narovná a makadan není tak nepohodlný ve spojitosti s překrásnými výhledy na moře. Hnalo nás to výše a výše, že výhled na krajinu a moře bude z výšky ještě hezčí. Zdolali jsme nejvyšší horu Hvaru Sv. Nikolu 628 m n.m., či Vidovu goru na Brači 780 m n.m. nebo na pevnině Sv. Jure 1762 m n.m., nejvyšší vrchol přírodní rezervace Biokovo a druhá nejvyšší hora v Chorvatsku. Vrchol je vzdálen vzdušnou čarou jen 3 km od moře a 30 km od Makarské. Vůbec jsem se nestyděla, že jsem k dosažení vrcholů občas použila „indiánskou kolochůzi“, střídání jízdy na kole s vedením kola.

Kateřina a Jakub Krijtovi

Den 9.: ostrov Brač, trasa Milna Pučišća

Den je krásný, jako panna, já píšu vám, co říci více, nothing to add, zase jeden ten den je tu... .
A účastníci se mu vypraví vstříc.
Většina na kole. Vladka, Klára a Jarka zůstávají na palubě a v Pučišća pak jdou do kamenické školy. Zřejmě se těšily na urostlé kameníky. Ale žádní Michelangelové a Kámen a Bolest se nekonali. Podle Kláry to byli „všechno docela tihtítka“. Nelze však ověřit, jaké Klára vyžaduje váhy a míry.

U večere jsou slyšet zážitky z pláže, kde do moře vyvěrá sladká bračská voda.
Krasové prameny mají až několik let zdržení od chvíle pádu deště k jeho návratu na světlo boží. Například v Českém krasu, u pramene ve Svatém Jáně, jsou to dva roky. Mocné vápence na Brači odhaduje autor těchto řádek, vystudovaný hydrogeolog, na čtyři až pět let. Na požádání lze předložit diplom.
Poslední večere, poslední vlahá noc. Účastníci zájezdu se ráchají uprostřed Jadrana a dalmatského ustrnutí v čase.

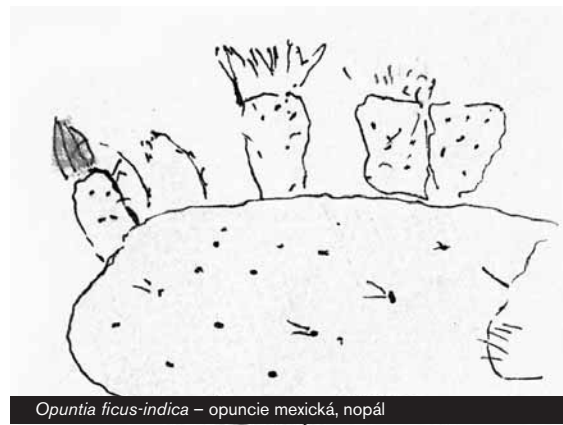
Opuntia ficus-indica – opuncie mexická, nopál

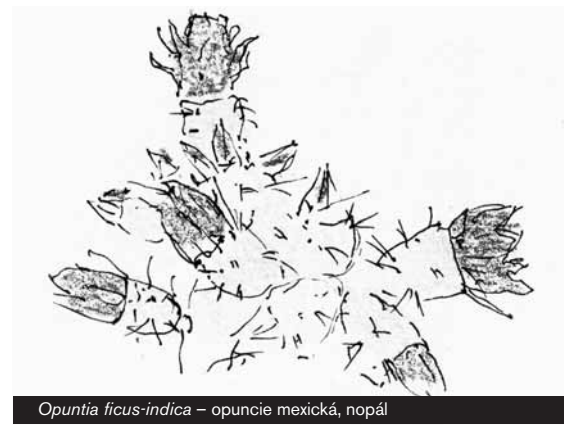
Opuntia ficus-indica – opuncie mexická, nopál

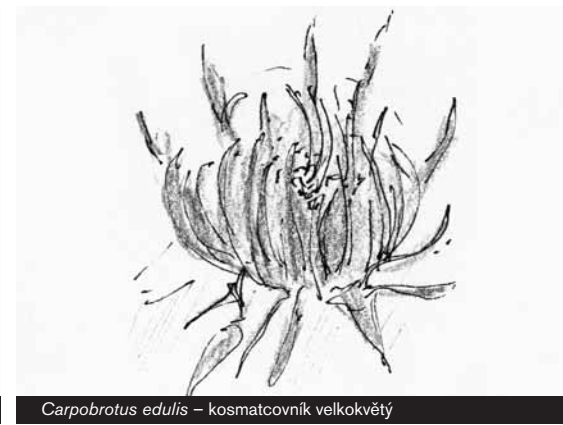
Carpobrotus edulis – kosmatcovník velkokvětý

Opuntia ficus-indica – opuncie mexická, nopál

Opuntia ficus-indica – opuncie mexická, nopál

Carpobrotus edulis – kosmatcovník velkokvětý

Opuntia ficus-indica – opuncie mexická, nopál

kopretina

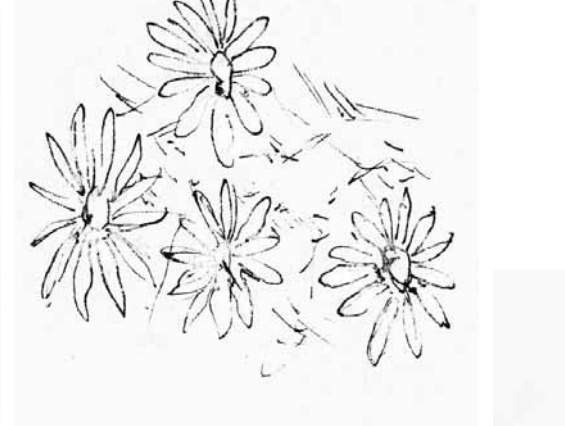
Opuntia ficus-indica – opuncie mexická, nopál

Convolvulus cantabricus – svlačec kantaberský

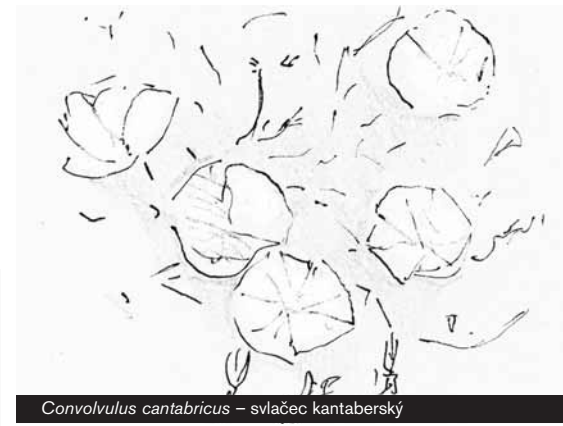
Opuntia ficus-indica – opuncie mexická, nopál

kopretina

Opuntia ficus-indica – opuncie mexická, nopál

Convolvulus cantabricus – svlačec kantaberský

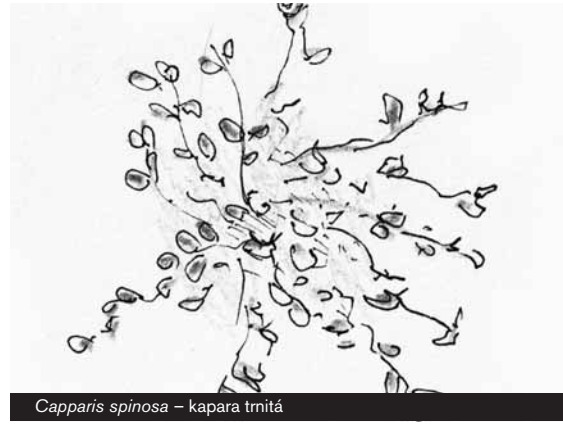
Capparis spinosa – kapara trnitá

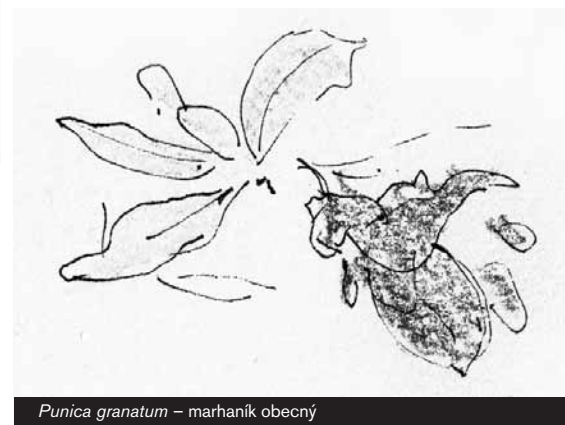
Punica granatum – marhaník obecný

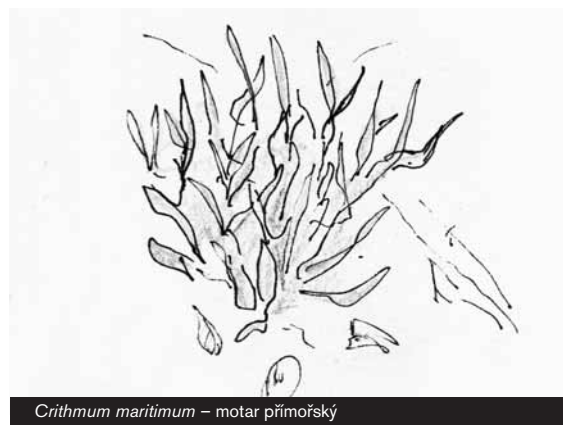
Crithmum maritimum – motar přímořský

Capparis spinosa – kapara trnitá

Punica granatum – marhaník obecný

Crithmum maritimum – motar přímořský

Pověry

„ojasvetok ante“ ochranný pás proti uhranutí
Když se dítě křtilo v kostele, rozsypalo se kolem jeho
domu peří, hadříky nebo drobné odřezky jako
magická ochrana obydlí v době jeho absence.

Báseň, kterou jsme kolektivně vymysleli
v lodní kabině číslo 6:

vyčistím si zub,
vytrhnu si chlup,
do postele, hup!

Klára

Den 10. závěrečný: z Makarské až na hlavní nádraží

Ráno v Makarské, a pozor změna! Den není jak
panna. Pošmourno, z dalmatských hor se cosi valí.
Spíše lehce olítaná Dakota.
Od cyklo výšlapu na Sv. Juru to však několik borců
neodradí. Jakož ani větší část účastníků od raftů na
řece Cetina. Jakož ani rodinu Vávrovic od výpravy
na pláž.

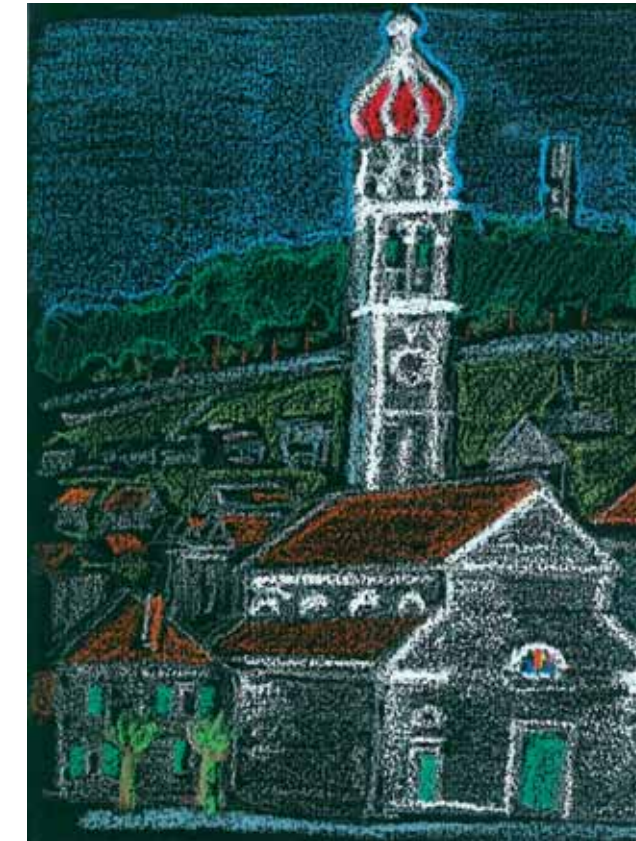
V konobě v sedle pod Jurou se ptám, kde je ten
velký vlčák, co jsem ho minule drbal. Číšník zavolá
Max!, a on se připlouží. Dozvídám se, že je to bývalý
policejní pes s českým rodokmenem. Pokládám za
ověřené, protože Max poslouchá, je chytrý a nekouše.
A to žádni než psi čeští nemají.

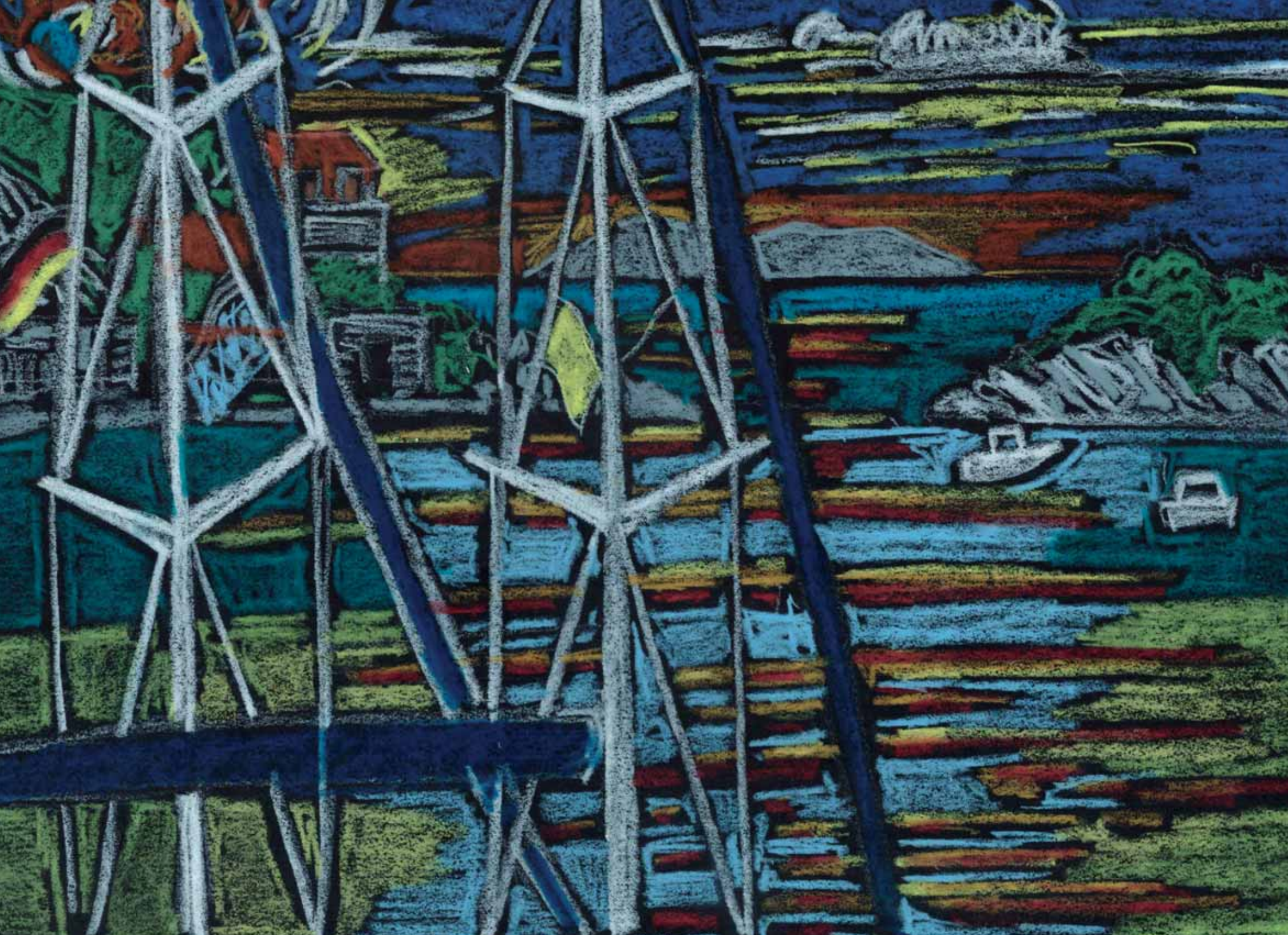
Raftáci si užili, jen travarice bylo méně než jindy.
A museli přemlouvat průvodce, aby je nechal
proplavat krasovým tunelem. Voda měla 6 stupňů.
Průvodce měl rozum.

A Jury bylo také dosaženo. Zvonko jel jako ďas, tichý
svist rorýsů ovšem tentokrát chyběl. Možná ještě
nepřilétli.

Jen David se moc neopálil. Zato přičinil něco nových
kreseb. I do této knihy. Čtenář může laskavě
zkontrolovat sám.

Autobus s účastníky zájezdu odjíždí vzhůru do
dalmatských serpentýn. Zatímco Silva s nákladem
čerstvých „kaštanů“ už opět vyráží moři vstříc.
Ještě šťastno, a už i teskno. Tak příště. Ale z olítané
Dakoty se nakonec zase vyloupne západ slunce
jako panna.

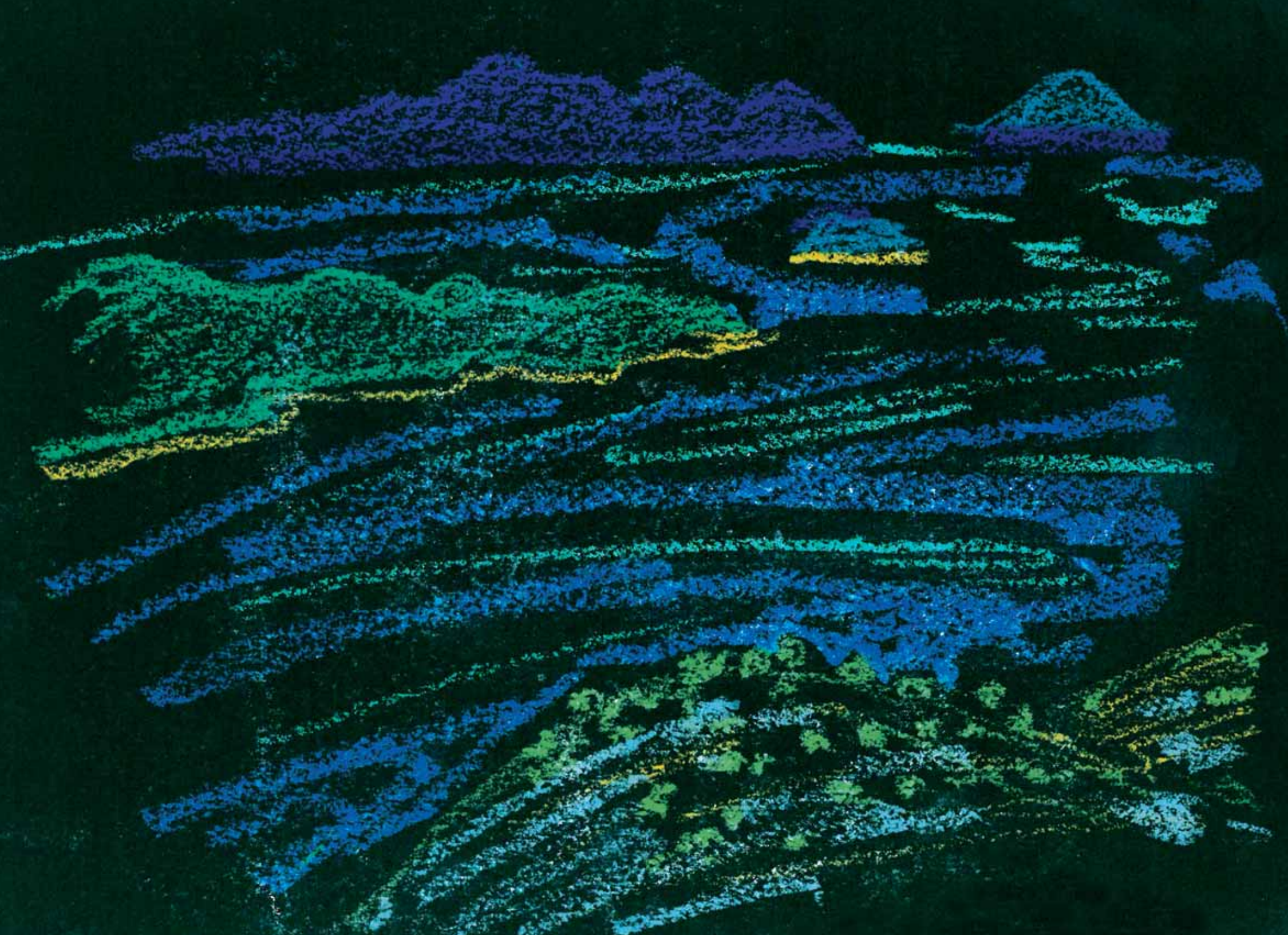
Zkažená dovolená

Mohlo mě to napadnout hned. Projel jsem Prahou jak máslem, a tak jsem dorazil k autobusu první. Tedy žádný autobus tam samozřejmě nebyl, protože jsem se o půl hodiny předjel. Všichni přijeli včas i autobus. I na čas odjel. Jenom Fakýr nedorazil. Měli tam pivo, bylo hrozně studený a všichni ho pili. Tak jsem ho pil taky, abych snížil stav zásob a třeba, že by i došlo, nebo alespoň bylo teplý, jak by to nestačili chladit. To se ale nestalo, bylo furt studený. V Jevišovce zase bylo víno a hrozně jídla, a tak jsem se nacpal, ale to byla chyba, protože ještě byla večeře a další víno a zase zadarmo, ale už se toho do mě moc nevešlo. Tak mi bylo trochu špatně, ale druhý den se to v autobuse setřepalo, tak už to bylo dobrý. Cestou jsme zase chutnali víno, ale moc ho nebylo, Maďaři na nás šetřili. Někdo si i nějaký koupil, protože bylo fakt dobrý. Já jsem si nekoupil nic. Večer jsme byli v hotelu, byl tam termální bazén a zadarmo, tak jsem se tam dvě hodiny válel, ani na záchod jsem nechodil, v té teplý vodě se to ztratilo a stejně to tak dělaj všichni, jen to nepřiznaj. Večer jsme zase chutnali víno, bylo ho zase málo, kam se to hrabe na Moravu. Jo ještě byla nějaká výstava toho vyčouhlýho šediváka a tam jsem musel, jenže žádná pořádná vernisáž to nebyla, žádný chlebičky no prostě chuda. Další den jsme se zase hrkali autobusem až do Sarajeva, a tam byla teda velká

večeře, ale bylo tam horko a ještě to bylo daleko od autobusu. Pak jsme šli ještě do pivovaru, ale tam se muselo platit, tak jsem si toho moc nedal. Ještě nějakej podivnej bar s televizí na záchodě, nevím co si tyhle Bosňáci o sobě myslěj. No pak celou noc v autobuse a ráno už jsme byli u moře. Loď, taková dřevěná rakev, už teda dost pamatovala. Ani jsme nedostali snídani, ale v autobuse měli pořád studený pivo, tak jsme to tím vyřešil. Fakýr zase nepřijel. No a pak už to bylo každěj den stejný. Furt jsem musel šlapat do kopce, s kopce jsme jezdili po nějakým štěrku, všichni se radovali jakěj je to libovej Makouš, ale mě to teda nepřipadalo. Naopak byl dost prorostlej a já jsem dost padal, ale nic se mi nestalo, protože jsem šikovnej. Pak mě chtěli vytáhnout na nějakěj kopec nějaký svatýho, ale na to jsem jim neskočil a jel pěkně dolu a do hospody ve Vrbosce. Konečně klid. Jenomže mě zase našli, ten vyčouhlej a pak ten kudrnatej a všichni moc intelektuálně hovořili, což já nesnáším, protože nevím vo co jde. Ale hovořil jsem taky a stejně nic nepoznali, že to vůbec nechápu. To už jsem se za ty leta naučil. Večer byla Bartolomějská noc a skoro to byl takovej masakr jako těch Hugenotů. Když už jsem si zaplatil, tak jsem se snažil dosáhnout co nejnižší ceny za sklenici vína, což se mi podařilo. Pak mi teda nebylo moc dobře, ale alespoň jsem moc nevnímal, co se další den dělo. Někde jsme se koupali, voda byla studená a muselo se skákat na

povel a ještě z vejšky. Taky jsem skákal, ale nerad. Potom jsme zase někm dojeli, bylo horko a ten kopec byl vůbec nejhorší co jsem kdy zažil. Zas ten jejich makouš. Lodní doktorka pořád koukala jestli zase nespadnu, asi potřebovala nějakou praxi v odřeninách, ale tu radost jsem jí neudělal. Pak se jedli nějaký vnitřnosti z nějakějch zvířat. Vypadalo to hnusně, ale bylo to dobrý a bylo toho dost, tak jsem to taky jedl. Pilo se tam i dost vína a platilo se to společně, tak jsem si dopřál. Měl jsem teda pak trochu potíže dostat se zpátky na loď, tak jsem tam jednomu trochu nařiz gumu a museli jsme často zastavovat jak to spravoval a já si mohl trochu oddechnout. Že mě to nenapadlo dřív, mohla to bejt pohoda. Už se pak nic moc nestalo, jen jsme jeli na nějakěj gumák, kouknout se kde Vinetů skákal do řeky, ale von tam nebyl, tak to bylo zbytečný. Navíc to bylo hrozně vysoko, takže by to stejně posera neskočil. Domu jsem jel zkroucený na dvou sedadlech, ty zadní kde se dá spát jsem nestihnul zabrat a žralo mě to celou cestu jak si tam někdo vysedává. V Praze mě vyzvednuli jako posledního, všichni už byli pryč a Fakýr se ani neukázal. Bylo to příšerný, ale příště bych asi zase jel, protože jsem zvědavěj, jestli to může být ještě horší, i když asi ne.

Jan Boháč

Jedeme k moři *LIVE*

Poděkování sobě:

Barevné pastely na černém podkladu během plavby, jízdy na kole (či u sklenice vína) kreslil **David Vávra**

Deník mediální mrdky za divokého svistu pedálů (či u sklenice vína) napsal **Daniel Anýž**

Fotografický kaleidoskop za turistické chůze i krajinných zastavení pořídila **Vlatka Daněk**

Historické pohlednice (ne)lacinou vydražila doktorka lidí MUDr. **Hana Bartáková**

Květenu Dalmácie laskavě určil z Národního muzea hostující doktor přírody RNDr. **Jiří Kvaček, CSc.**

Dobrou náladou a výukou chorvatštiny opakovaně přispěl **Zvonimir Karnik**

Za veškerý další obsah nesou plnou zodpovědnost účastníci Kololodi: **David Vávra, Debora Vávrová,**

Marie Vávrová, Vlatka Daněk, Jarmila Leisserová, Klára Nádaská, Kateřina Krijtová, Jakub Krijt, Jan Boháč,

Tobiáš Lobkowicz, Badin Ádám, Josef Albert, Ivana Albertová, Zvonimir Karnik, Monika Arkai, Tomáš Metlička,

Tomáš Prouza, Roman Kříž, Daniel Anýž, Hana Nosková, Jana Šustrová, Vladimír Bergl, Jana Berglová,

Hana Bartáková, Zdeněk Kukul

Všechn nahromaděný materiál na stránky akademicky uspořádal malíř **Lubomír Šedivý**

A samotnou výpravu Jedeme k moři LIVE, jakož i vznik této stejnojmenné knihy umožnil **Zdeněk Kukul**

